

પ્રવર સુદર

4

IV

29-11

મહાત્મા ગાંધી

Page 3

22054

પ્રતિ - ઉચ્ચશિક્ષણ મંત્રાલય ભરૂચ જિલ્લા

સરનામું - મુખ્યમંત્રી

શ્રી આત્મા

—[वार्ता—नोवेल]—

ખીંગલ અને ખાદરાના	૧ થી ૧૮ મારીયુક	૧--૦૦
પમીની ચરીચ (ચીઆની કપટ લીલા)		૧--૦૦
ચી ચરીચની વાર્તા (ચી ચરીચથી બંધુક)		૧--૮-૦
માન મુનાકરી (ચમત્કારી નાત પ્રતી)		૧-૧-૦
ફરીપુત્ર માવામનજીની પ્રખ્યાત વાર્તા		૧-૦-૦
મહાપદ્મચીનીની વાર્તા		૦-૮-૦
કામકળા અને કામ રૂપની વાર્તા જેઠી		૧-૦-૦
મરુતવેદ (મહાભારતમાય)		૧-૧-૦
સુદેખા (ગણુ)		૧-૧-૦
અભિમન્યુના ચકાવો		૧-૧-૦
નવગ શાહીબી		૧-૦-૦
નન્નીના માતા નાવેલ		૧-૦-૦
માગિની ઉક મરીયમ અયવા હાકુની નીકરી		૧-૧-૦
નાટ્ય ગજલ મગા (ગજલ કવવાયા)		૧-૮-૦
નગીત કળાવડ (ગાયન)		૦-૮-૦
મનાર જાવરમાળા (ભાવપૂર્ણ કાવ્ય)		૧-૦-૦

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय । नमो भगवते वासुदेवाय ।
 भगवत्प्रीतिर्नाम । भगवत्प्रीतिर्नाम । भगवत्प्रीतिर्नाम ।
 श्रीगुरुः श्रीगुरुः श्रीगुरुः श्रीगुरुः श्रीगुरुः

શા ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર

ମାଣି ନାମା - ୧୦୮

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૧૭૫૫ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ૫૭૨ યુદ્ધ, ૭૧૫૫૫૫.

વિષય ૬ - ૧૨૧

આજ સુધી કદી નહીં બહાર પડેલી.
બહોળા સુધારા સાથે.

ચતુર સુંદર ગરબાવળી.

જાપાવી પ્રસિદ્ધ કર્તા,
બુકસેલર મણીલાલ ભાઈશાંકર વ્યાસ,
૬૦ બેગમપુરા આમલીશેરી-સુરત.

આવૃત્તી ૧ લી (કોપીરાઈટ) સવત ૧૯૮૦
કિંમત દશ આના.

તાકીદે મગાવો વહેલો એ પહેલો જીજ નકલો સીલકે છે.

સંગીત ફોનોગ્રાફ ગાયન સંગ્રહ.

ભાગ ૧ થી ૫, પાના ૮૦, ચાર રગમાં છાપેલું

રાધા કુબ્જના દર્શણીક ફોટોવાળું પુસ્તક
છતાં કીમત **વિદ્યાપીઠ** આના. ટપાલ ખર્ચ જુદું.

મળવા જુલો કાણુ —

રાજ્ય સુપરિટેન્ડન્ટ મગજીસ્ટ્રાલ બુકસેલર.

૧૯૨૨ રાજીતળાવ-મુરત
મુજરાતી હોમીશાહર એજન્સી

ગજ્ય સુપરિટેન્ડન્ટ મગજીસ્ટ્રાલ

આના પાના ૮૦, ચાર રગમાં છાપેલું

કીમત આઠ આના લખો-ઉપર ને શરનામે

સદેવંતસાવળી ગાની મોટી વાર્તા
આઠ અવતારની સમુદ્ધ વાર્તા શીવપાવતીના
સંવાદ સાથે ૪૨૨ ખંડીશ
કીમત આઠ આના. લખો-ઉપર ને શરનામે

મુરત લીમડાચોકમા આવના બાઇ ધનકેરના દશી મત્ર ગ્રેસમા
નાયુભષ દેવચંદે છાપી

અતુર સુંદર ગરબાવળી.

મીરાંબાઈનો ગરબો. —:રાગ-ગરબી:—

પ્રભુ પાવવ પકડી રહી છુ પુરણુ પ્રેમવીરે,
 માગ છેત છપીલા અતરના આધાર,
 ઉભી અરજ કરે છે મીરા રાકડીરે—(ટેક)
 તમે દાસી તણા હુ ખ—હરી દુર કરોરે,
 શીશ નામી માગ પ્રભુને પ્રણામ—ઉ ॥ અઃજઃ
 સાખી { સાસરીઆમા સુખ નહીં મહીયરીએ નહિ નાન,
 { સુખ હુ ખની મારી વાટડી, કોઈ ન ધરતુ કન
 નથી રહેવુ મારે રણાણના રાજમારે,
 રાણે રોશે ભરીયો કપટી કુડો કથ—ઉભી અરજઃ
 સાખી { આ વખત હરી આવને, વિકૂલ ધાને વહાર,
 { ગોવિંદ સાથે ગોઠડી, અમળાના અવાર
 વેરી વસમો નાણી વેગે વેહિલા આવનેરે,
 નહીં તો જરૂર મારા જીવનુ જોખમ ધાય—ઉભી અરજઃ
 સાખી { ઉડે કુવે ઉતરીયા, તરત દુટ્ટીયુ વગત,
 { તારણુ વાળો તારસે, શામળીએ સમરથ

એવા વીવેકી વીહુલને જાણુ વારણેરે,
 કે જેથી ટળે હરીજનોના અતરના ઉચાટ—ઉભી અરજ૦
 સાખી { વિશ્વાસે વળગી રહી, ત્રીકમ રાખે ટેક,
 અજગી નહી તમ આગળે, મન ધરી વિવડ
 ભક્ત સાડ આવે, ભાવે ભુદર ભેટવારે,
 સત્ય રાખો હરી સાચા દુઃખદર શ્યામ—ઉભી અરજ૦
 સાખી { નિતીધમ નવ ચુકવો, જ્યા મુધી ઘટમા પ્રાણ,
 સહેજે સીધુ ઉતરે, હરી ઉગારે હાણ
 નિત્ય નામ લેતા પાપી પાવન યાયછેરે,
 પ્રભુ રાખો મુને પ્રેમ ધરીને પાસ—ઉભી અરજ૦
 સાખી { રૂપાળા રણછોડજી, નમી નમી લાગુ પાય,
 દુષ્ટ કથને દુર કરો, જેથી શીતળ થાય
 તમ દર્શન દીઠેથી દુઃખ જાયછેરે,
 આવો ભેટવા ભાવ ધરીને ભગવાન—ઉભી અરજ૦
 સાખી { ભક્તી ભેદના વેદને, શુ જાણે ગમાવ,
 ઊટમદાસની વીનતી, ગાળે નરને નાર
 હરી ભજે તેની આશા પુરણ થાયછેરે,
 અતે જાય જોમી વૈકુઠે વિમાન—ઉભી અરજ૦
મીરાંબાઈને ગરબો. (બીજો)—:રાગ-ગરબી:—
 કોઈ મીરાને મનાવી બહેલા આવજોરે,
 તેને આપુ વેડ વીંટી ને ભડાર,
 જાવો તેડવા ને વાર લાગે નહીરે
 સાખી { રાણો ઝાગળ મોકલે, દેજો મીરાને હાથ,
 કય રૂદન કરે ઘણુ, છોડી આલ્યા સાથ.

મારે અન્ન તો લીધાની છે આખડીરે,
 નહીં તો જરૂર મારા જીવનું જોખમ થાય—કોઈ મીરાને
 સાખી { શુ કરૂં આ સાદાખી, મુજને છે ધીક્કાર,
 { વગર વાકે કહાડીઆ, સમજે નહીં કંઈ સાર
 મારા મનની વાતો મનમા રહીરે,
 ગયા પછી હવે હાથ ધમે શુ થાય—કોઈ મીરાને
 સાખી { સતી મનાવી લાવજો, સદાય પામુ મુખ,
 { ક્યારે આવે એ સતી, જોવું મારે મુખ.
 મારો અમુલખ મનખો એજો ગયોરે,
 આવે લાવ્યો ખેપીઓ ખખર; તેણી વાર—કોઈ મીરાને
 સાખી { માને શોક ધરો હવે, થનાર વસ્તુ થાય,
 { તેજમા તેજ સમાઈ ગયા, શામળીયાની સહાય
 એવો ભકતી કેરો અતિ પ્રતાપ છેરે,
 સોની છોટો લાગે નમી નમીને પાય--કોઈ મીરાને

નળરાજનો ગરબો. —:રાગ-ખરાનપુરી:—

રે નળરાજનુ આખ્યાન, તમે ધરી દ્યોને ધ્યાન,
 હમયતી સ્વયંવર કહું તમને
 કે નૈષદ દેશનો રાય, તે તો મૃગયા રમવા જાય
 ત્યાથી લાવ્યો જનાવર એક, હસને
 હસ કરવા લાગ્યો વાત, રાજા નળની સગાથ,
 મુને મુકી દો મહારાજ, મારી નારી રૂવે, શુ કહું તમને
 સો, પુત્રની તો છે માત, તેને મળી આવુ આજ,
 આખ્યુ વચન, છોડી દીધો હસને

હસ ઉડ્યો ઉડ્યો જાય, એની નારીની પાસ,
ત્રણ દીવસમા આવ્યો રાજા કને

સાખી { રાજા હસ વેર આવ્યા, તેને હુએ હરખ ન માય,
હસ વાહન ગ્રહા તણુ, તેને ખોટા કેમ કહેવાય

તે વચન આપુ મુજને, રજા કહે છે હસને,
તુ કન્યા લાવની શોધીને-હસ ઉડ્યો ઉડ્યો જાય,

શોધી સ્વર્ગને પાતળાવાવી ઉડ્યો કુદનપુર નગરીમા
કુદનપુરનો છે રાય, રાજા ભીમક કહેવાય,

તેની પુત્રી કુવારી એક દમયતી
તે તો કુવારી કહેવાય, પુખે રહે છે વાડી માહે,

હંમ જઈએ ત્યાય, એક ઓર ઉપર, કરે નળના વખાણુ,
થયુ કન્યાને જાણુ, જુવો કોણુ ખોલે નર વાડીમા

સાખી { દમયતીએ દાગીને કહ્યુ, જુઓ કોણુ ખોલે વાડી માહે,
એવા નર એ કોણુ છે, વળી કેમ કરી ઓળખાય.

દાગી ફગી ફગી આવી, હસ એકો નીચી ડાળી,
વહાવો હાથે કનીને પડડાઈ ગયો

નાનીએ ચાખ્યો ફદીઆ સાથ, પછી પુછી નળની વાત,
એવા નળ કુવારા કેમ રહ્યા

હસ કહેવા લાગ્યો વાત, રાણી દમયતી માય,
કે તેના તેજ થકી રવી જ ખવાઈ ગયા

નારીનુ વચન લઈ જ્યા, હસ ઉડ્યો છે ત્યા,
પાછા ફરીને નેપથ દેશ ગયો

સાખી { રાજા ભીમકની પુત્રી, તેની કદળી સરખી કાય,
ત્રણ ભુવન ફરી વળ્યો, (પણ) એવી કન્યા મળે ના કયાય.

તેના તેજ તણા નહિ પાર, તમે શુ કરો વિચાર,
જઈ પરણા કન્યા દમયતી .

નારદમુની કહેવાય, તે તો દેવ સભામા જાય,
(તેણે) જઈ કહ્યા સમાચાર ઇંદ્રને

વાયુ વરુણ અગ્નિ આવ્યા, જોડે ચમરાજને લાવ્યા,
ઘણા ચરિત્ર કીધા-રાય છગવાને

સાખી { પાચે મડપમા ગયા, ધરી નળનુ રૂપ,
આવી વરમાળા આપવા, તે બની ગઈ તદરૂપ

પુત્રી પુછે પીતાને વાત, માળા કોને આરોપુ,
અહીં આવ્યા છે પાચે આ નળ બનીને

નારી કરતી ફરતી આવી, વરમાળા આરોપી નળરાજને,
એક એકને દીધા શ્રાપ, રીંછ રોઝ વાગ વાદરબન્યા,

તેતો દેવ મલામા ગયા, એ તો ઓશીયાળા થયા,
ઘરનો નારીઓ મહેણા દે છે, એમ કહે છે ખુશાલદાસ,

સાળાશ જગજીવન એ પ'ગી કળજીગ વ્યાપ્યો નળરાજને

શ્રી બજરગી હનુમાનજીનો ગરબો.

અજનીનો જાયો હનમાનરે સમરૂ, બજરગી,

એને ચઢેછે તેલ સીંદુરરે સમરૂ બજરગી,

મારા રામ તણા રખવાળરે સમરૂ બજરગી,

સાખી | શાનીવારે કરૂ તમારી સ્વાપના, ને લોમે કરૂ લોવન,
કપુરે ઉતારૂ તમારી આરતી, એવા સકળ સ્વરૂપ હનમાનરે-સ

માતાજીના વચન સાલળીને, બાપના પાળવા બોલ,

અયોધ્યાનું રાજ મુકી રામ લક્ષ્મણે, લોગવીયા વનવાસરે-સ૦

રામે રથ જોડીઆ, સીતાને લીધા સાય,
વનના વનકલ પહેરીઆરે, સાથે ચાલ્યા છે લક્ષ્મણ વીરરે-સ૦
વનમા જઈ મઢી કરીને, ત્યા પુરો છે વાસ,
લક્ષ્મણ સરીખા બધવા નહી મળેરે, તમને ફળનુ લાવી
આપનાર કોણરે-સ૦

રામ જોડે તલાવડીને, લક્ષ્મણ આપે પાળ,
સોના કેરે ઘડુલેરે મીતા, ડમરોને મરવો પાયરે-સ૦
મીતાની વાડીના ૮ રતે મુગરો ચરગી નય,
કાલે મરાવુ પેલા મુગરો, ન ગ કાગાને વનકળ પાવ -સ૦
મુગ મરાવી કારમાને, તેની પાડવુ ઢાલ,
તેનો સીવડાવુ કચવોરે, હુ તો હીડુ ચમકતી ચાલરે-ન૦
મરીચી મુગ થઈ આવીઓને, રાણીને લાગી રડ,
હો મારા રામજીરે, ડવ કાગલડી મીવડાવોરે-સ૦
સુતર ભરેલો ડચવોરે, ચામજાની ગી રુ
આપણા સ્વારથને ડાગપુરે, પેલા પશુના શીઠ લેવા પ્રાપુરે-ન૦
સીતા કહે નહી પીયરીઓને, નહી માને મોનાગ,
નહી મારે ડવ કહ્યાગરાને મારા મનની કોણપુરે આશરે-સ૦
ભાયામાથી બાણ કાઢી અને, રામજીએ લીધા હાથ,
મુગ મારવા રામ સચર્યારે, મુઠ્ઠી મીતાને લક્ષ્મણ સાથરે-સ૦
પહેલુ બાણ રામે સાધીયુને, વાગ્યુ મુગ શરીર,
મુગ મરતા પોકારીઓરે, ધાળે ધાળે લક્ષ્મણ વીરરે-સ૦
સીતા કહે તમે સાભળોને, બોલાવે તમવીર,
લક્ષ્મણ કહે જોટી વાત છે, કઈ કપટ જેવી વાતરે-સ૦

કપટ છે તમ દીલડા વિશે હું સમજી આ વાર,
 ભીડ પડી બધવને વન વિશેરે, તમે બેઠા કરો વિચારરે-સં
 કુદ્રૂઢી મુજપર તમ તણી એ, તેમા નહી સદેહ,
 જાણ્યા તમને લક્ષ્મણ દીયરાંરે, જાણ્યા પાપ તમારા આજરે-સં
 સીતાના વચન વાળ્યા રૂદે વિષે ને ચઢી લક્ષ્મણને રીસ,
 મઢીને ફરતી ચોકી મુકીનેરે, ચાલ્યા ત્યાથી તે દીસરે-સં
 ધુપ પડે ધ ની તપેરે, જોગી ઉભો બાહાર,
 સત્ય પાપને કાં લેરે, તાકા આપો હો ર નકેરી નારરે-સં
 આપની હોય તે આપો તને ન ર મુખે કહો નાય,
 વાર થાય મો તણી મારો સગ કેદાગ્નાય જાયરે-સં
 ઉચી મેડી આકાશમાને નીચા નરેવર ઘાટ,
 સીતાને રાવણ હરી ગયોરે, પછી મઢીમા ઉઠે કાગરે-સં
 રાવણને જોડ નીતા સતી, કરતા ઘણો વિલાપ,
 ન કહેવાના વચન લઈ નહી કહ્યો, લીધુ પાપ માથે અમાપરે-સં
 સત્ય વચની સતી બધાને, સત્યનો ચાલનહાર,
 આગળ ખુધી મારી પોહચી નહીને, ઘણા કર્યા તીરસ્કારરે-સં
 નીચ ખુધી સ્ત્રી જાતનીરે, નહી મનમા કાંઈ વીચાર,
 પોતાના સ્વારથને કારણેરે કરે પુરુષને ખુવારરે-સં
 મૃગ મારી રામ આવીઆને આડો ઉતર્યો સાપ,
 એ મારા બધવારે આજે વિપ્રીત દીસે કાજરે-સં
 ધનુષ મેલ્યા હુકડાને, બાણજ મેલ્યા બહાર,
 એ મારા સગુણ બધવારે, ગઈ સકુળની-નીજ નારરે-સં
 મે જાણ્યુ લક્ષ્મણ સુલક્ષણેને સારા કરશે કામ,

ના માર્યો વનમા મૃગલોરે, નવ રાખી સકુળની નારરે-સ૦
 કુવા ઢાકણ ઢાકણને, ખેતર ઢાકણ વાડ,
 ખાપતુ ઢાકણ ખેટડોને, ઘરતુ તે ઢાકણ નારરે-સ૦
 રામ રૂવેને લક્ષ્મણ રીઝવેરે, ના રોમે મારા વીગ,
 ખીજી પરણવશુ સુદરીરે તેતુ નામ ધરવીશુ મીતા નારરે-ન૦
 જળ જળ ડમળ ના નીપજે, વન વન ચઢન ન હોય,
 મતી મીતા એક છેરે, એવી ઘેર ઘેર મીતા ના હોયરે-સ૦
 રામ રૂવે, લક્ષ્મણ રૂવે, રૂવે વનના પળી જન
 ના રૂવે હનુમાન એકલા, એને મીતા લાવ્યાની ઘણી હામરે-સ૦
 રામે ખીડા આપીઆને, હનુમાને લીધા તે હય,
 આજ્ઞા હોય તો ઉડીયેરે તેડી લઈ આવુ મીતા માતરે-સ૦
 ત્યાથી હનુમાન ઉડીયાને, પડયા લકાની માય
 જોયા ચોચાળી ચડતાને જોયા ખાવન ગજારરે-સ૦
 જોઈ રાવણની રાણાએને જોયા રાવણના મહેલ,
 જોઈ રાવણની મેડીયોરે, પડી પેઠા તે વાડી માયરે-સ૦
 વાડીમા જઈ વનફળ લાવતાને, તેનો કરતા અહાર,
 લીલી વાડી સુકી કરીરે, પછી દીઠા છે મીતા માતરે-સ૦
 કયાથી તમે અહીં આવીયાને, શુ તમારૂં નામ,
 કોણે તમને મોકલ્યાં, અહીં શુ છે તમારે કામરે-સ૦
 ગમે અમને મોકલ્યાને, હનુમાન મારૂં નામ,
 પચવટીથી અમે આવીયારે, મારે શોધ લેવાનું કામરે-સ૦
 આગળ દરીયો જળ ભર્યોને ત્યાં રાક્ષસનો ભય,
 ગી રીતે તમે આવીયારે, શાથી પહોચી તમારી હામરે-સ૦

સાત સમુદ્ર સુકા કરૂને રાક્ષસને મારૂ ઠેર,
 આજ્ઞા હોય તો ઉડીયેરે લઈ જાવુ માતાજી ઘેરે-સ૦
 વાડી સઘળી ઉજડ કરીને લગાડી લકામા લહાય,
 અક્ષયાદી કુવર મારીયારે, વરતાવ્યો લકામા કેરે-સ૦
 ત્યાથી હનુમાન ઉડીઆને આવ્યા રામજી પાસ,
 રામને સમાચાર આપીયારે કુશળ છે સીતા માતરે-સ૦
 ત્યાથી રામ ચાલીયાને આવ્યા લકાની માય,
 પથ્થર કેરી પાળ બાધીને સૈન ઉતાર્યું પેલે પારે-સ૦
 લકાગઢ રામ પહોચીયાને રાવણને થઈ છે જાણુ,
 ઈર્દ્રજીત યુધ્ધે ચઢ્યોરે ત્યારે લક્ષ્મણને મુરછા થાયરે-સ૦
 કડવી હોજો લીબડીને શીતળ હોજો છાય
 બધવ હોય બોલકણુરે, પણ અતે પોતાની બાયરે-સ૦
 સુખમા સભારે સુઠરીને હુખમા સભારે રામ,
 વનમા સભારે બધવોરે મારી ભાગી જમણા હાથની બાયરે-સ૦
 નવ મહીના ઉઠરમા રાખીયાને નવ જાણી માની વાત,
 બાળપણમા જેની મા મરેરે, તેને ચો દીગાના વાયરા વાયરે-સ૦

હુખના બેલી બધવાને માડી જાયા વીર,
 તેની તોલે કોઈ ન હોયરે, એ તો સુખ હુખમા સાથરે-સ૦
 લક્ષ્મણ જાગ્યાને હોજીરે બધવ બોલને એકવાર
 માત વીના સુની બેટડીને, ભાઈ વીના સુની બેનરે,
 આવ્યાતા આપણુ ત્રણ જણુને, હવે કેમ જઈશ હુ એકાએકરે,
 માત તે મારી પુછશે ત્યારે હુ શો ઉત્તર દઈસરે,
 ચઉદ વરસ વન વિષે રહ્યા નવ જાણી સુખની વાત,

અતે મને દગો કરીને તમે આડ્યા ગયા ભુજ બ્રાત
 બ્રહ્મચર્ય વ્રત તમે પાળીયુને તજી નિદ્રાને આહારે,
 રાત દીવસ ચોકી કરો અમ તણી રહી ઘર બહાર
 પુત્ર વિના પરિવાર સુનો સ્ત્રી વિના ઘરમારે,
 બધુ વિના બેલ નહી કોઈની મિત્ર વીના શો વીચાર
 ભરત શત્રુધ મને પુછશે કયા ગયો લક્ષ્મણ ભાઈરે,
 આવી વાત તમારી સાલળીને રોશે સુમીત્રા માઈરે
 ઉઠો બધવ વાર થાય છે, મારવો રાવણ ગયરે,
 પછી જઈએ અવધપુર વીશે, માથે લઈ ચીતાય
 રામના વીલાપ બેઠને રૂવે સેના તમામ,

ધનવતરી વઈદે ઉપાઈ શોધીયોને, કીધી આજ્ઞા હનુમાન-સ૦
 હનુમત મન હીમત ધરીને દ્રોણાચળ લેવા બંચ,
 પલક એકમા પાછા આવીયારે, વળી લક્ષ્મણની મુર્છાયરે-સ૦
 કુલકર્ણ ઇંદ્રજીતને માર્યા, બહુ બળીઆ કુમાર,
 જમાઈ મગયા સપ્તળા રાવણનારે પછી ગય ડરે વિચારે-સ૦
 અહીમહી મીત્ર પોતા તણાને તેડાવ્યા રાવણે સાર,
 રામ લક્ષ્મણને ચોરી ગાયરે મહીકાવતી નીરધારે-સ૦
 પ્રભાતે શોધ કીધી સેનામાને, નવ દીડા લલમણ રામ,
 સેન્યા રોવા લાગી બધી રામનીરે, રોવા લાગ્યા આટ પ્રધાનરે-સ૦
 હનુમાને પગલા કહાડીયાને, આવ્યા સમુદર તીર,
 મકર'વજને ત્યા બાધીઓરે એ તે ગયા છે પેલી પારે-સ૦
 દેવી દેરામા પેસીને ત્યા દેવી બન્યા તતખેવ,
 રામ લક્ષ્મણ ત્યા આવીયારે એમણે કીધી છે હનુમત સેવરે-સ૦

મહીરાવણુનુ મોત સાધીને તેને પણ માર્યો કાર,
 તેની રાણીને વરદાન આપીયારે પછી આવ્યા તે લકામોઝાર-સ૦
 લકમા યુદ્ધ કરીને છેદા રાવણના શીશ,
 અમુરનો અત આણીયોરે પછી હરખ પામ્યા જુગદીશરે-સ૦
 રાણી કીધી મદોદરીને, આપ્યુ વિભિષણને રાજ,
 સીતા લઈ રામ સચર્યાને, આવ્યા અયોધ્યા મોઝારરે-સ૦
 માતાએ મોતીડે વધાવીયાને હુછડે હરખ ન માય,
 મોતી કેરા ચોક પુરીઆરે, લીલા નૌતમ ત્યા તો થાયરે-સ૦
 છોડાવી અધરમ નગર તણુને, ટાળ્યા પ્રજના દુખ,
 લાડ પાળ્યા માતા તણુરે, લવલેશ રાખ્યા નવ દુખરે-સ૦
 રૂઢો ગરબો બજરગી તણુને, વાચો નિત્ય નરનાર,
 હનુમત કેરા પ્રતાપથીરે, છોટો કહે ઉતરો લવપારરે-સ૦
 —:પદર તિથિનો ગરબો:—

સખી પડવે તે પથે ચાલ્યારે, મહાવનના તે મારગ આવ્યારે,
 સાથે સીતા ને લક્ષ્મણ બાળા, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજેરે
 સખી ખીજે મલીમા ખીરાજેરે એવા નદીઓ તણુ નીર ગાજેરે,
 રામ મેલી ગયા રૂડુ રાજે, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજેરે
 સખી ત્રીજે તે વન કેરી ઝાડીરે, દશ ફળ મગાવે છે દહાડીરે,
 સારી શોભે મીતાણની વાડી, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજેરે
 સખી ચોથે કેવડીયો મહેકેરે, કાલ્યો પુલ્યો ને મોગરો લેહેકેરે,
 એવી લીલી લતાઓ લેહેકેરે, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજેરે
 સખી પાંચમે પોપટ પાળ્યોરે, પાખ લીલી ને કાઠલો કાળોરે,
 સુખે રામ લણુતો લાળ્યો, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજેરે.

સખી છો છેતરવાને આવ્યોરે, કુડો કપટી રાવણુ માથે લાવ્યોરે,
 બે મુખનો મરગ બનાવ્યો રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી સાતમે શ્રીહરી સમયારે, વાડી લેળી ઉરાડયા છે ભમરારે,
 કુખ સાહિને તાણ્યા છે ડમરા, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી આઠમે એને નીહાવ્યોરે, ધનુષ ધારીને મૃગલો માર્યોરે,
 મૃગ મરતી વખતે પોકાર્યો, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી નોમે તે નાખ્યો તીજે, જઈ વગ્યો છે મૃગને સારીરે,
 વારે ધાજે લલમણુ વીર રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી દશમે કહે લલમણુને કે બેલી વીરો બોલાવે છે તમનેરે
 આવી આણુ વીંટી છે અમને, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી એકદશી અપવાશીરે, લપટ લેવાનો લાગ તપાસીરે,
 રાવણુ મીતાને લઈ ગયો નાશી, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે.
 સખી બારશે હનુમાન બળીયારે, થેકી સમુદ્ર પાર નિકળીયારે,
 જઈ જોગમાયાને મળીયા, રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી તેરશે ત્રણાળુ ગાજેરે, હાક હનુમાન ડેરી વાજેરે,
 લાઘ લકા તે ગઢમા લાગે, રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી ચઉદશે ચિત વિચારીરે, કોજ વાદરાની રચી મારીરે,
 રામે રાવણુ નાખ્યો મારી, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી પુનમે પ્રભુજી આવ્યારે, થાળ ભરી મોતીડે વધાવ્યારે,
 માતા કલિશય્યાને મન લાવ્યા, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી પદર તીર્થી પુરીરે, એમા એક નથી અનુરીરે,
 આત્માગમની વાણી મધુરી, રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે

—:સીતાની કાંચળીનો ગરબો:—

કેકે કોધમા બોલીયા હો બહુચરી રામ લક્ષ્મણ વન જાય,
 પહેલુ વન રાને મેલીયુ હો બહુચરી સીતાએ રોખ્યા છે વૃક્ષ
 અમરોને ડમરો રોપીઓ હો બહુચરી રોખ્યા છે દાડમ દ્રાક્ષ,
 રાજ રાવણનો મરઘલો હો બહુચરી, વનફળ ચરી ચરી જાય.
 ચરતા સીતાએ ભાગીઓ હો બહુચરી, ડાચલડી સીવડાય,
 સાવ સોનાનો કચવો હો બહુચરી ચામડામા શો સાર
 નહી કાકાના કટબમા હો બહુચરી, નહી મામાને મોસાળ,
 નહી મર્ઘચરમા બાધવો હો બહુચરી, કેને ચડાવુ પાડ
 સીતા મહીચરના પાતળા હો બહુચરી, કેણુ લડાવે લાડ,
 સીતાના બોલ માલજ્યા હો બહુચરી, ધનુષ્ય લીધુ હાથ
 પહેલુ તે બાણ ગમે ફેકયુ હો બહુચરી જઘ પડયુ ફરીયા સાધ,
 બીજે તે બાણે મૃગ મારીઓ હો બહુચરી, ધાજે હો લક્ષ્મણ વીર
 સીતા કહે જાઓ દીગેર હો બહુચરી, હણ્યા તમારા વીર,
 ઘેલો સીતા વેલુ ન બોલીએ હો બહુચરી, રામ હણ્યા કેમ જાય
 આણુ આપી શ્રીરામની હો બહુચરી, લલમણ વાસે ધાય,
 રાવણ આવ્યો જોગી વેશથી હો બહુચરી લીક્ષા દો સીતામાય
 આણો આપી છે શ્રીરામની હો બહુચરી, બીક્ષા આધી નવ જાય,
 એક પગ મુકો આણુમા હો બહુચરી, બીજે તે આણુ બહાર
 બાધે મુકીને રાવણ ચાલીઓ હો બહુચરી, હરી છે સીતાનાર,
 મૃગ મારીને રામ લાવ્યા હો બહુચરી, નાખ્યો મઠીની બહાર
 સુના મઠીર દીસે માળીઆ હો બહુચરી, કયા ગર્ઘ સીતાનાર,
 રામ રૂવે લલમણ રીઝવે હો બહુચરી, ઘેલા ના રોશો રામ.

સીતા સરખી પરણાવશુ હો બહુચરી, સીતા ધરાવશુ નામ
 જળજળ કમળ ન નીપજે હો બહુચરી, વનવન અવર ન હોય,
 ઘેરઘેર સીતા ન નીપજે હો બહુચરી, બધવ વિચારી જોય
 રામે તે પાનખીડા ફેરવ્યા હો બહુચરી, કોઈ છે બળીઓજોંઘ,
 ખીડુ જીતે હનુવો જતી હો બહુચરી, લાવુ સીતાની શોધ
 કામ ઠેકી ઉપડયો હો બહુચરી, ગયો લડા મોઝાર,
 જોયા ચોરાગી ચોટડા હો બહુચરી, જઈ જોઈ તો બાવન બજાર.
 જોયા મદીર જોયા માળીયા હો બહુચરી, જોયુ રાવણુનુ રાજ
 કર્ન મીતા દીકા નહી હો બહુચરી, ગયો પાણીયારીને ઘાટ.
 બાઈ પાણીયારી તને વીનવુ હો બહુચરી, કયા છે સીતામાય,
 અશોકવાડીને ઝાડવે હો બહુચરી, ત્યાં જો તુજથી જવાય
 ત્યાં વક્રી હનુમત થેકીઓ હો બહુચરી, આશોપાલવને ડાળ,
 પડતી મહેલી પવીત્ર હો બહુચરી, મુદ્રીકાજ્યા તે સીતાનાર
 મુદ્રીકા મારા રામની હો બહુચરી, કયાથી લાવ્યો હનુમાન,
 કેણે તને જોવા મોકલ્યો હો બહુચરી, કેણે આલ્યા એઘાણુ
 રામે મને જોવા મોકલ્યો હો બહુચરી, લક્ષમણે આલ્યા એઘાણુ,
 ભાળ લેવા હુ આવ્યો હો બહુચરી, પચવટીથી પ્રમાણુ
 તરશો તે હમંત ભાઈ સાવજો હો બહુચરી, તહાડા તે નીર જઈપી,
 ભુજ્યો તે હમંત ભાઈ સાવજો હો બહુચરી, પડયાજ વનફળ ખા
 જીઝોટે ને ઝપાટે હો બહુચરી, બખેરે ને ખાય,
 માળી આવ્યો માથુ કુટતો હો બહુચરી, રાવણુ પાસે જાય
 રાવણુ બળથી બોલીઓ હો બહુચરી, મારો બળીને બાણુ,
 મારજો લોઢેને લાકડે હો બહુચરી, મારજો એરણુ ઘાણુ

કુભકરણે ભાયા ભીડીયા હો બહુચરી, માર્યું બળીને બાણ,
 ઈંદ્રજીતે ભાયા ભીડીયા હો બહુચરી, કે હુ વાળુ એનો ધાણ-
 નહી મરૂ લોઢેને લાકડે હો બહુચરી, નહી મરૂં એરણુને ધાણ,
 સાચુ ખોલ ભાઈ સાવજે હો બહુચરી, શેને તજે તુ પ્રાણ
 બધી લકાના ગોદડા હો બહુચરી, શસ્ત્ર ઘાણીનું તેલ,
 મારે તે પુછડે બાધે જો હો બહુચરી, અગ્નિ તેમા મેલ-
 મોત વાદરાનું તે થકી હો બહુચરી, ચેતજે મનમા ઝટ,
 ત્યા થકી ઉપડયો થેકડે હો બહુચરી, જઈ બેઠો લકા ગઢ-
 બાળ્યા ચોરાસી ચઉટા હો બહુચરી, બાળ્યા છે બાવનબજાર,
 રાખ્યા વિભિષણના એક ખોલડા હો બહુચરી, તે આસોપાલવડાળ
 લકા બળે અતુલની હો બહુચરી, હનુમાન ને હશવુ થાય,
 જુના તે ગઢને ગાદરે ગાદરે હો બહુચરી, નાગર નરશઘ્યો ગાય

—:શ્રી મહાકાળી માતાનો ગરબો:—

મા તુ પાવાની પટરાણી કે, કાળિ કાળકારે લોલ,
 મા તારે ડુગરડે ચડવું તે, અતિ ઘણું દોહડુરે લોલ-
 મા તારી પ્રદક્ષણ કરવી કે, વરણુન શુ કરૂંરે લોલ,
 વિશ્વાશે તપ કરવા બેઠા કે, કેવળ મુની થયારે લોલ
 આવુ રૂડું ચઉટું ચાપાનેર કે, ચઉટે ચઉદ મળ્યારે લોલ,
 ત્યા કાઈ ગાતાતે ગરબા કે, માજી આવીયારે લોલ
 રાયે છેડલો સાદ્યો હાથ કે, માજી પ્રસન્ન થયારે લોલ,
 માગ્ય માગ્ય ઘોડાની ઘોડાર કે, હાથી ઝુલતારે લોલ
 માગ્ય માગ્ય કુટુંબ કુશળક્ષેમ કે, જનજન અતિ ઘણીરે લોલ,
 માગ્ય માગ્ય ગુજરાત સરખી ગાદી કે, ભદર બેસણારે લોલ-

માગ્ય માગ્ય નવેળડના રાજ્ય કે, ચાદો સુર્ય તપેરે લોલ,
 માગુ માગુ એટલુ વરદાન કે, મારે મોહોલે પધારીએરે લોલ
 ફટ ફટ પાવાના રાજન કે, એ શુ માગીયુરે લોલ,
 આજવી છઠેને છ માસે કે, મુળ તારું જગેરે લોલ
 એમ કહી માતા થયા અલોપ કે, પાવો હાથ ધમી રહેારે લોલ,
 મુગલે ચઢાવી છે ફેાજ કે, પાવાગઢ ઘેરીયોરે લોલ
 દરવાજે ઉભા દરવાન કે, કેઈને પુછીયુરે લોલ,
 રાજાજીએ ખોદાવીયુ તળાવ કે, પાણી નવ નિસર્યુરે લોલ
 મુગલે ખોદાવીયુ તળાવ કે, જળ હુપે ભર્યુરે લોલ,
 માજીનો આવો છે મહિમાય કે, જનિ નવ કહી શકેરે લોલ

શ્રી વલ્લભકૃત.—:ખહુચરગણ મ તાનાં ગરખો:—

ખરદાળી ખહુચર માત જોવાન જઈએ —ટેક
 જોવા જઈએ સુખીઆ વઈએ, આગમુડા રહીએરે,
 આપ આપણા મનની વિનતી, જઈ ખહુચરને કહીએ—જોવા
 આરાસુરમા અબા બીરાજે, પાવાગઢ મહાકાળીરે,
 દક્ષિણમા તુળાજી ભવાની, ચુવાળ ખહુચર ખાળી—જોવા
 માને પારે હવન થાય ને ચીર ચુદડી હોમાયરે,
 પ્રાદાણ ખેડા વેદ ભણે છે, માનુની મગજ ગાયરે—જોવા
 માને પારે જે કોઈ આવે, તેની પુરે આશરે,
 કરજોડી જન વલ્લભ કહે મા, હુ છુ તારો દાસ—જોવા

મલાવરાવનો રાસડો. —:રાગ ગરખો:—

પીતળ લોટા જળે ભર્યાં રે, દાતણ કરતા જાઓરે મલાવરાવ,
 શેઢેરનો સુખો ક્યારે આવશેરે, . . . ટેક૦

દાતણુ કરશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 ચીની તે ગયાલા તેલે ભર્યારે, મર્દન કરતા જાઓરે મલાવરાવ-શે૦
 મર્દન ડરશુ વાડીએરે ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 તાબા તે કુડીઓ જળે ભરીરે, નાવાણુ કરતા જાવરે મલાવરાવ-શે૦
 નહાવણુ કરશુ વાડીએરે ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 રાધી રશોધયો એમ રહીરે, ભોજન કરતા જાવરે મલાવરાવ-શે૦
 ભોજન કરશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 પાન ખોપારીને એલચીરે, મુખવાસ કરતા જાવરે મલાવરાવ-શે૦
 મુખવાસ કરશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 સોના તે કેરા સોગટારે, રમત રમતા જાઓરે મલાવરાવ-શે૦
 રમત રમશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 ઢીંગાણુ સામો ઢોલીઓરે, પોઠણુ કરતા જાઓરે મલાવરાવ-શે૦
 પોઠાણુ કરશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 કયાપી આવ્યા જાણારે માયેટોપી ને ભુરો વેશરે મલાવરાવ-શે૦
 રાણી રૂવે રગ મહેલમારે, દામીઓ રૂવે દરબારે મલાવરાવ-શે૦
 હાટે રૂવે હાટ વાણીઆરે, ચોરે રૂવે ચારણુ ભાટરે મલાવરાવ-શે૦
 શહેરગાડી મુઝોનીસયોરે, લીધી નડીઆદનીવાટરે મલાવરાવ-શે૦

—:પ હર તીથિનો ગરબો:—

પડવા, ની પણુ પ્રીત ગટમટ ભુલીરે,
 મારા હરી વિના એક વાત મર્વે મુનીરે
 ખીજે, ખાળે વેશ રહી છુ ખાળીરે,
 આ ધરમા કેમ રહેવાય વાળે તાળીરે
 ત્રીજે, ત્રીભોવનરાય મદીર પધારેરે,

હરી આવોને આપણે બેર હેત વધારેરે.
 ચોથે, ચચળ નાર ચતુર આલેરે,
 પેલો વડોદરાનો વધદે હુખડા ટાળેરે
 પાચમ, ના પડદા હરી શુ રાખ્યારે,
 મારે પ્રેમરસ પીવા કાજ હરીરસ આખ્યારે
 છઠ્ઠે, છઠ્ઠીના લખીયા લેખ તે ડેમ ટળશેરે,
 મારે પેડા ભવની પ્રીત આવી મળશેરે
 સાતમ ના સતાપ હરી શુ અમનેરે,
 આ શુ ડહીએ માહારાજ લાજ નહી તમનેરે
 આઠમે, ઓછવો થાય હરી હોય હેત્રીરે,
 મારે મોઢા ગોપીઓનો સાય ગમવા વેત્રીરે
 નોમે, નમેગ નાથ નગણા ન થઈએરે,
 આ ગોકુળીયુ ગામ મેત્રી મથુરા ન જઈએરે
 દશમે દીનગત દેહ મરી દોષેરે,
 ઘેર પાવલીઓ રીસાય તે વાણુ સાલેરે
 એકાદ પી ના મત મારે ડરવારે,
 શ્રી જીમનાજીના ધ્યાન મારે ધરવારે
 દ્વિતીય, તે દુકાડે દાનન દેજેરે,
 માત્ર નામજીના ભગવાન સન્મુખ ગહેજેરે
 તેગ્ગ ના તે તત અમાર તુટ્યારે,
 આ દસ હરી ડગ્ગા હોઠ અમારા મુઠ્યારે
 ચઉદમે, તો ચતુર નર શુ વાડાયારે,
 ઘેર ગાધા મળી નાર શુ રીસાયારે.

પુનમે, પદર તીથી થઈ પૂરી કહાવેરે,
મુને સેજડીએ સુતા નીંદ્રા ના આવેરે

શ્રીરાધિકાજીના મહિના. —રાગ ગરબી:—

કહો સખી કારતક, કેમ જાશે, કે વનમા મોરલી કોણ વાશે,
કે મડીનો કોણ દાણી થાશે—કે જુમના જાવા દો પાણી
કે માગશરે, મન માડ મળીયુ, કે વિષય ભાવ થકી ટળીયુ,
કે જેમ લુણ પાણીમા ભળીયુ, કે જુમના
કે પોપે, મોત પડ્યા અમને, વહ લા મારા શુ કહીએ નમને,
કે દીલાસા દીધા છે અમને, કે જુમના
કે માઘ, મકર તણે માટે, કે પુલડીયા વેરતી ખાટે,
કે વહાલાજી મારા મથુરાની વાટે, કે જુમના
કે ફાગણે, ફર પૂરે હોળી કે આછા ચરણાને ચોળી,
કે ચુદડી કેશરમા રોળી, કે જુમના
કે ચર્ધનરે, ચતુરા ચીત ધરતી, વહાલાજીના ગુણ ગાતી ફરતી,
કે તોયે મારે વહાલે કીધી નરતી, કે જુમના
કે વધશાખે, વાયા વાવલીયા, કે વેર પધારો નાવલીયા,
કે દુધડે ધોઉ તમારા પાવત્રીયા, કે જુમના
કે જેઠે, જુગજીવન આવ્યા, કે સઉ લોક વધામણી લાવ્યા,
વહાલાજી મારા કબુ એ ના ઠાવ્યા, કે જુમના
અપાઢે, અખળા થઈ જાખી, વહાલે મારે ભરજોખન રાખી,
વિચારો હવે વાત થશે વાકી, કે જુમના
શ્રાવણ, સરવડીઓ વરસે, કે નીર નદીએ ઘણા ઢળશે,
કે કોયલડી ટહુકલીઆ કરશે, કે જુમના.

ભાવરવો, ભલી પેરે ગાજે, સધયિર ઠેર વલોણુ વાજે;
 તે તો મારા દહીયામા ઢાજે, કે જીમના
 મો, ની રજની અજવાળી, કે શેવ વણુ કે સુવાળી,
 કે વહાલા વિના આ શી દીવાળી, કે જીમના
 કે રાધાના હાથે પોનાની ચુડી, રમતા દીને છે રૂડી,
 દુખરે સરવે ગયા છે ખુડી, કે જીમના.

શ્રી ગોપીઓના મહિના—:ગાય ગરબી:—

ઠારતડે, કૃષ્ણ ગયા મેલી, માગ ઘેર આવો વનમાળી,
 કુખન કેમરે ગને ઢાળી, આવો હરી રાસ રમો વહાલા.
 ગાગશર, માગડે રમતા, ભેળા બેસી ભોજનીયા જમતા,
 હવે હરી કેમ નથી ગમતા આવો હરી
 પોપં, તો મોમ પડયા અમને, ત્રીકમજી શુ કહીએ તમને.
 દીલાસા રાજે દીધા અમને, આવો હરી
 માદે, મહા અપારી ગત્યો, પુલકાએ ખીછાવી ખાટ્યો,
 નહુને લીધી મયુરાની વાટ્યો, આવો હરી
 ગણે રૂંડે કંડે હોળી, પહેરણુ ચરણાને ચોળી,
 પુહી નારી કેશરમા રોળી, આવો હરી
 હાને ચિત્ત ડરે ચાળા મનુવન મોરલીઓવાળા,
 ગજન દો ડાકોર તીરવવાળા આવો હરી
 વઢગાળે, વાટતાડી બેતી, ઉભી રહી ધુશડે રોતી,
 નાંડે આમુડા ભોતી, આવો હરી
 જેકે, જગજીવન આવે, વધામાળી સહુ લોકો લાવે,
 વટાયો મારો કરુએ નવ કહાવે, આવો હરી.

અપાઢે, અળખા રહી ઝાખી, વહાલો મારે ભરજોખન રાખી;
 વિચારો તે વાત થશે વાકી, આવો હરી
 શ્રાવણ, તો મરવડીઓ વરમે, નરીએ નીર ઘણા ઢળશે,
 વહાલો મહારો શી રીતે ઉતરશે, આવો હરી
 ભાદરવો, ભટ્ટીપેરે ગાજે, વહાલા થઈ વિહવળ તમ કાજે,
 વહાલો મારો જરીએ ના લાજે, આવો હરી
 આનો, માને આવી દીવાળી, શેવો વાણુ કે સુવાળી,
 વહાલા વિના આ શી દીવાળી આવો હરિ.

દાણુલીલા.—:શ્રી રાધાકૃષ્ણનાં સ વાદ રૂપે:—

રાવા—પાલવડો મેલો મોહનજી મારગડે મને જાવા દો,
 આવતા આપીશ દાણુ તમારૂં, મહી મારૂં વેચાવા દો
 શ્રીકૃષ્ણ—વેચતા તને કોણ ખાજે છે, સાલજને સઘે પ્યારી,
 મહી ગોરસતુ દાણુજ દોની, વહેલી થાને વૃજનારી
 રાધા—નારીને તુ ના જોલાવીરા છાનો રહેને છોગાળા.
 કઠણુ ગજ છે કસરાયતુ ગઉ ચારી ખા ગોવાળા
 શ્રીકૃષ્ણ—હુ ગોવાળીઓ તુ ગોવાલણુ, ફરી જમે તો આવજે,
 કસ સરિખા સો હીમાયતી, સાથે તેડી લાવજે,
 રાધા—તેડી લાવુ દો મુજને જાવા રોકી રહ્યા શીદ વ્રજનારી,
 રઘુનાથના સ્વામી સામળીઆ ઘેલા દીસો છે ગીરધારી.
 શ્રીકૃષ્ણ—ઘેલો છુ પણુ દાણુ ન મુકુ દોકલડો એકે ઓછો,
 ગીરધારીએ ગોકુળ વાસ્યુ ઈંદ્ર કરતા હુ મોટો.
 રાધા—મોટો છુ ત્યારે મથુરાથી અરધી રાતે શુ આવ્યો,
 પર ઘેર રહીને પેટ ભરતો તને દાણી કેણુ કહાવ્યો.

શ્રીકૃષ્ણ—વાંકા બોલી વાર કરે છે, કે'તો હૈયાનો હાર તોડુ;
 દાણુ દહીનુ દેરે અબળા નહી તો માથાનુ માટ ફેડુ
 રાધા—હાર નહી તુટે માટ નહી પુટે, ન્યાય નગરમા પુછારી,
 રઘુનાથના સ્વામી શામળીઆ, કહો ગોકુળ કેમ રહેવાશે
 શ્રીકૃષ્ણ—ગોકુળ રહો કે જાઓ અત્યારે, દાણુ દહીનુ નહી મેલુ,
 ચીર હર્યા તે ગયા વીમરી, કામનીઓ કાગલુ પેલુ
 રાધા—નદતણે ઘેર નવ લાખ ગાયો, નો'તુ તે ધન કાવ્યુ છે,
 માતા તારી મહી વેચતી હમણા તો રાજ્ય આવ્યુ છે
 શ્રીકૃષ્ણ—હમણા કમાણ કાતી નંડળે, તેણા દેતી મઠચારી,
 ધુતપણુમા તુ પુત ના, હગણુમા તુ હગનગી
 રાધા—તુ હગારો તારી માનો પાળેલો, તુ માને મેણા દેવરાવે
 રઘુનાથના સ્વામી શામળીઆ, જાણુ તે શુ કહેવરાવે
 શ્રીકૃષ્ણ—કહ્યા પ્રમાણે લેતો નથી, પણ તુ મોહુ ના રાખે,
 અમો 'ગ્રીએ રાજા મહારાજ, અમને તુ કેમ ના સાખે
 રાધા—ઓગણુ છુ તુ અગ્યો નામી, મહા વનના તુ છાનો છુ,
 જાદવકુળ મને જન્મ છે તારો, નદતણે ઘેર નાનો 'શુ
 શ્રીકૃષ્ણ—માતા જમોદા વડા વડલાગી, તેના છીએ અમો અધીકારી,
 મોટા મુનીવર મમ ન તાણે, ગોકુળ વમીએ ગઉચારી
 રાધા—ગઉચારી ગોપી ઘેર વળતા, અમને તમે ઓધારયા,
 રઘુનાથના સ્વામી રામળીઆ, તમે જીત્યા અમે હારયા

દાણુલીલા—ખીજી. —:ગગ ગરબો—

રાધા—તમે અજાણ્યા અમે જાણીએરે,
 મારો પાલવડો નવ તાણીએરે,

તમે સમજી રહો મનમાયરે
શામળીઆ વહાલા રહો વેગળાએ—તમે વહાલા રહો

શ્રીકૃષ્ણ-નારી શુ સમજાવે મુજનેરે,
હુ તો નહિરે જાવા દેઉ તુજનેરે,
તારી મગ્ડીને રાખીશ ખાયરે,
મધ્યારી રાધા દો દાણુશુરે—મધ્યારી૦

રાધા—અલ્યા જાદા શુ મગ્ડીસ વીઠવારે,
મે તે તુજ નરીખા વાદીલા રે
૮૫૩ ૭૬ ૮૫ ૮૪
શામળીઆ વહાલા રહો વેગળાએ—તમે વહાલા રહો૦

શ્રીકૃષ્ણ-નારી કન થકી શુ વાય છેરે,
એવા કંઈક આવે ને કંઈક જાયછેરે,
તારા ઉગ્ના ઉતારીશ હારે
મધ્યારી રાધા દો દાણુશુરે, મધ્યારી૦

રાધા—અલ્યા હાર હારિનો તુટશેરે
મારી મગ્ડી મગ્ડી પુટશેરે,
પેર મામુડી દેગે જાગે શામળીઆ વહાલા રહો વેગળાએ

શ્રીકૃષ્ણ-નારી જાળને આળ નહી ચડેરે,
જેતુ લેણુ હોય તે તો લડેરે,
એવા દાણુ મેલ્યા કેમ જાયરે—મધ્યારી૦

રાધા—અલ્યા દાણી તે કહીનો કાવીયોરે,
મથુરાથી ગોકુળ આવીયોરે,
ચારી નદતણે ઘેર ગાયરે,—શામળીઆ

- શ્રીકૃષ્ણ—નારી ગાય ચાર્યામા શી લાજ છેરે,
એ તો પોતપોતાનું કાજ છેરે,
એમા મેણુલીઆ નવ હોયરે—મધ્યારી
- રાધા—અલ્યા મેણુ માણુસને લાગે ઘણારે,
મુણે વઢતા જ્યારે બે જણારે,
તને નીલજને નહિ લાજરે—શામળીયા
- શ્રીકૃષ્ણ—નારી લાજે તે કાજ નહી મરેરે,
અહીયા ખીક તે તુ કેની ઘરેરે,
આવ મળીયે આપણુ જણુ બેયરે—મધ્યારી૦
- રાધા—એવુ નીલજ મા બોલો શામળારે,
તારા ઉરના ઉતારીશ આખળારે,
મુકો મુકોને મારો હાથરે.—શામળીયા૦
- શ્રીકૃષ્ણ—નારી હાથ ન મેલુ નાહ્યરોરે,
અહીયા અમલ ચાલે છે માલ્યરોરે,
માટે દાણુના દોકડા મેલજે—મધ્યારી
- રાધા—અલ્યા નહ્યાવાનો તુ છોકરોરે,
તારી પામે નથી પેમો રોકડોરે,
અલ્યા આવડો મચ્છર કેમ હોગરે—શામળીયા૦
- શ્રીકૃષ્ણ—નારી બ્રહ્મભાપુની તુ છાડરીરે,
તારી પામે નથી પાછ રોડડીરે,
આવડો કેમ અભીમાન હોયરે—મધ્યારી૦
- રાધા—હુ તો વિનતી ડરૂ છુ કયારનીરે,
સ્વામી રૂગનાથના હારી તમ વકીરે,
મહીતુ તે દાણુ ન હોયરે—શામળીયા૦

શ્રી કૃષ્ણ ગોપીની દાણ લીલા.—રાગ ગરબી:—

ગોપી—અલ્યા કહાનજી તુ કયા થેલો થયો ને,
 તુ તો શેતુ માગે છે દાણ ને,
 મહીની મટુકી મારી પ્રુકશે ને,
 ગોરસની થાશે હાણ ને—ઘેલુ શુ ખોલે ગોવાળીઆને,
 અલ્યા નવ જાણીશ કેઈ ખાપડી ને,
 કેઈ મળશે માથા કેરી નાર ને,
 મારગ મુકીને રહેને વેગજો ને,
 રાજ કસને થાશે જાણ ને—ઘેલુ શુ ખોલે.

શ્રીકૃષ્ણ—તારો કન્ય કબુધિ નર શુ કરે ને,
 મારી સગે છે સઘજો સાથ ને,
 અલી દાંડી તે દાણ ચોરી જતી ને,
 ઘણે દહાડે આવી મારે હાથ ને—ઓછી તુ જાત આહીરનીને

ગોપી—અલ્યા હાથની તે હોશ રખે રાખતો ને
 હાથે તો ચારી જાણે તુ ગાય ને,
 પાલવ મુકીને રહે વેગજો ને,
 મારી વિજમા થાગે હાણ ને—ઘેલુ શુ ખોલે

કૃષ્ણ—અલી વિજમા વશીને વેગ વાળશુ ને,
 રખે રાખતી હાથમા હામને,
 નદજના નામ પ્રતાપથી ને,
 હુ તો છેદુ તારા કસનો હામને—ઓછી તુ જાત

ગોપી—અલ્યા કસે કર્યુ તે કેમ વિસરેને,
 ભાઈ હણ્યા પાતાના ત્યાયને,

નાશીને છુટયો લાડકાને,
આવી ઉછર્યો છે વૃજમાયને—ઘેલુ શુ બોલે

કૃષ્ણ—વળી વ્રજમા વશીને વેરવાળશુ ને
તુ તો જોજે અમારા કામને,
અવનીનો ભાર ઉતારવાને,
ધર્યુ નહકુવર રૂડુ નામજો—ઓછી તુ જાત

ગોપી—અલ્યા માયુ કહેતામા હુ બ લાગજોજે,
પેટ માટે ચારે છે ગાયજો,
તુ આવડો મોટો એમા થયો જો,
તુને કોઈએ ન આપી કન્યાયજો—ઘેલુ શુ બોલે

કૃષ્ણ—અલો આહીરની કન્યા અમો શુ કર જો
અમો મદા કહેવાઈએ પ્રહ્લાચારીજો,
રખે પડછાયો મુને પાડતીજો,
તુ તો ધાબળીની ઓઢનારજો—ઓછી તુ જાત

ગોપી—અલ્યા લાખ ટકાની મારી લોખડીજો
હીરા જડીત મારો છે હારજો,
આછી પટોળી મારી પેહેરણે જો
તુ તો કામળીનો ઓઢનારજો—ઘેલુ શુ બોલે

કૃષ્ણ—જેનો પ્રહ્લાએ તાણો તાણ્યો જો,
એનો શકર મરખો વાણુનારજો,
તેરે ઓઢણુ મારે કામળોજો,
તેનો શેષ ન પામે પારજો—ઓછી તુ જાત

- ગોપી-અલ્યા શેષ સરખુ તન તાહરુને
 અમો ચ પક વરણી નારને,
 અલ્યા કાયા કનકને વેરવાધીયુ ને
 તુ તો પશુતણો પીઠારને—ઘેલુ શુ બોલે
- કૃષ્ણ—તુ શાને નીસરી મહી વેચવાને,
 અલી બેશી રહેને ધરમાયને,
 દોલત ઘણી છે તારા બાપનેને,
 તુ શાને આવી અહીયાય ને—ઓછી તુ જાત
- ગોપી-આ વાટે સદા મહી વેચતાને,
 જમ પુછો જસોદા માયને,
 બાધી મુઠી સવા લાખની ને,
 ઉઘાડીએ તો પત જાયને,—ઘેલુ શુ બોલે
- કૃષ્ણ—અલી ઘણી ઇચ્છા છે મહી ચાખવાને
 મીઠી મેળવણીનો સ્વાદને,
 ફીકુ પડશે તો પાછુ આપશુ ને,
 તુ શાને કરે વિવાદને—ઓછી તુ જાત
- ગોપી-અલ્યા ગોરસ કેરુ કોણ ગળુ ને,
 જેટલુ પીએ તેટલુ પાતને,
 વચને વે વાધ્યુ ઘણુ ને,
 કદી મન મેળાવો થાતને—ઘેલુ શુ બોલે
- કૃષ્ણ—અમે દાણુને મરો શુ ફુલીએને,
 તુ તો દાસી દીસે છે રીસાળને
 હસીને તાળી લે હાવમાને,
 તુ પ્રાંત ધરીને રસ આલજ—ઓછી તુ જાત.

ગોપી—અલ્યા માગ્યા મુકતાફળ પામીએને,
હઠં કરે કંઈ નહી હોય ને
લાજ નહીં તુને લાકડા ને,
મન આણુને કંઈ વિવેકને—ઘેલુ શુ' ખોલે.

કૃષ્ણ—અલી વિવેક ઘણો છે મન માહરેને,
જવા નહી દેઉ નિરધારને
આખ્યા વિના કેમ છુટશે ને,
તારા મનમા શુ તુ વિચારને—ઓ'ત્રી તુ જાન

ગોપી—તાજ મનનો વિચાર મે જાણીયોને,
હઠં શાને કરો છો આયને
મનમા મન મળી ગયુ ને,
જેમ સાકર લળે દુધ માયને—ઘેલુ શુ ખોલે.

કૃષ્ણ—મીઠા વચન તારા માનુના ને,
સાકર સરખી ખોલ ને
પ્રીતીનો ખાધ્યો તુજ પાસછુ ને,
આ આપુ તમેને કેવ ને—ઓ'ત્રી તુ જાન

ગોપી—રાઠ બાગીને રસ આપીયો ને,
ગોવાલણી લાગી પાય ને
નદુના કુવર કૃપાળને ને,
ઉલટ તા અગે ન માય ને—ઘેલુ શુ ખોલે.
જે કોઈ ગાય શીખેને સાલળે ને,
તે ફરી ન આવે ગર્ભવાસ ને
દાણુલીલા દીનાનાથની ને,
ગુણ ગાય રતનીયો દાસ ને—ઘેલુ શુ ખોલે.

દાણુલીલાની સાખીઓ. (શ્રી રાધા કૃષ્ણ સંવાદ)

શ્રીકૃષ્ણ—ઉચીને અલબેલડી રાધે, સાલગ કહું તે વાત,
 વૃદાવનને માર્ગ જાતા, કોણ છે તારી માથ
 ઉભીરે ધિજની નારીરે, પુછુ પરણી કે કુવારીરે,
 આજ્યા વિના આખડી કાળીરે, બાબુબધ બેરખાવાળીરે.

રાધા—સાથ વાળી તેને ઘેર બેઠી, તારે શી પડપુછ,
 માર્ગ સુકી રહે વેગળો, તારે મોઢે નથી મુછ.
 ચાલ્યો જ પાસરી વાટેરે, સાખુ નદરાયને માટેરે,
 તુ તો કયાનો કાનુડો દાણીરે, પાઉં તને પાદડે પાણીરે

કૃષ્ણ—શી છે તારી જાતડી, કીયુ છે તારૂં ગામ,
 કોણ છે તારા માત ખીતા ને શુ છે તારૂં નામ—ઉભી
 રાધા—આહીરની અમો જાતડી, ગોકુળ મારૂં ગામ,
 બ્રહ્મસાણુની હું બેટડી રાણી રાધા છે મારૂં નામ—ચાલ્યો

કૃષ્ણ—બોલતી નો'તી તે બોલવા શીખી, આવડુ બોલી આજ,
 વદ્રાવનમા નીત્ય ફરે છે, તુજને તે શી લાજ—ઉભીં

રાધા—લાજવાળા છે તે હું જાણુ, ઢાકી રાખો આપ,
 વૃદ્રાવનનો મારગ રે કી, નીત્ય તપાસો લગ—ચાં

કૃષ્ણ—ઝાઝા રાખો મેઢકા ગોપી, ઝાઝી રાખે ગાય,
 છાશ પીને મોટી થઈ, ભરવાડાની જાત કહેવાય—ઉભી

રાધા—ગોકુળથી આવી ગોવાલણી, મથુરાથી આવ્યો કહાન,
 મારગમા એકઠા થયા, તુ શેનુ માગે છે દાણુ—ચાં

કૃષ્ણ—ગોકુળની ગોવાલણી, મથુરાને મારગ જાય,
 આડો કા'ન પ્રરી વળ્યો, તારો પ્રિતે પાલવ સાય—ઉભી.

રાધા—હું બેટી બખુભાણી, રાણી રાધા માફ નામ,
 દાણ લેવાની ઇચ્છા હોય તો, આવજે ગોકુળ ગામ—આ
 કૃષ્ણ—ન દખાવાનો હું નાનડીયો, કહાનજી નામ પ્રમાણ,
 દાણ લીધા વિના જવા દઉં તો, ન દખાવાની આણ—ઉભી
 રાધા—આણ તો માતુ એક કસની, ખીજી ન માતુ કોય,
 નવ નદ મારે નેસડે વમે, તારે નદ તો કોણજ હોય.
 કૃષ્ણ—કમ તે તારો કોણ છે, મે વશ કીધો મઉ ઠામ,
 સભાળીને બોલજ રાધા, શુભ્વ ગઈ કે સાન—ઉભી
 રાધા—શુભ્વ ગઈ નથી માહરી, તારી ગઈ જેમ હોય,
 સાભળ છઈયા નદના, તારે મન વિચારી જોય—આલો
 કૃષ્ણ—મનમા શુ વિચારે રાધા, દાણ લેવાનો સહી,
 તારી માને શુ કહીયે, તને વેચવા મોકલી અહીં—ઉભી
 રાધા—આવોને ગોપીના વાહાલા, સામજો કહું તે વેણ,
 તારી માને શુ કહીએ, તારી પાને ચરાવે ધેન—આ
 કૃષ્ણ—મેણા બેણા કરતી રહેજે મધ્યારી મદમાતી;
 છ શ પીન દહાડા કાઢે, તુ તો રંગે થઈ છે રાતી—ઉભી
 રાધા—કહાનજી કાળા ન કરો આળા, મોરલીઓવાળા,
 અડધી રાતે શું નાઠા તમે, ભરીને ઉચાળા—આ
 કૃષ્ણ—દાણના દોકડા લેઈશુ રોકડા, ખીજી ના કર વાત,
 તારે મારે ઝગડો થાશે, ફેડીશ મહીના માટ—ઉભી.
 રાધા—દાણના દોકડા આપીશ રોકડ, ખીજી ન થાયે આળ,
 દાણ લીધામા શુ સમજે, તુ નાતુ સરખુ બાળ—આ
 કૃષ્ણ—મહીયારી તુ મદમાતી, હું નાતુ સરખુ બાળ,
 બાળપણ તુજને દેખાડું, થવા દે મધ્યાકાળ—ઉભી.

રાધા—સધ્યાકાળે તુ શુ બતાવે, સાલજી કાળા કાન;

મહી વેચીને આવતા, આપીશ તારૂં દાણુ—ચાલ

કૃષ્ણ—તુ રગીલી રૂપની રૂડી, હું છપીલો કાન;

મહી ખપે કે ના ખપે, તુ આપને મારા દાણુ—ઉભી.

રાધા—મહીના દાણુ ના હોય મોહન, મનમા સમજે પેર,

મહી પીવાનો ખપ હોય તો, આવજો મારે ઘેર—ચા

કૃષ્ણ—કયારની તે મેણા દઈને, કીધા અદકા વેર;

હેત કરી હવે આપવા આવે, એ લાગે કડવા ઝેર—ઉ

રાધા—કહો તો હરી ઘેરથી લાવુ, કહો તો પાઉં આવ,

હિમાના સ્વામી શામળા, તમે મનમા ન લાવશો કાઈ—આ.

રાધાજીનો રાસ —:રાગ ગરબી:—

મને કૃષ્ણ જોયાના કોડ, સંધ્યર ચાલોરે

ઉમીઆજીને લાગુ પાય, હરિવર આલોરે

દેર દેર દીવા કરૂંરે, પુણુ શકર દેવ

શામળીયો વર પામવારે, હું તો કરૂં શભુજીની શેવ—સ.

ગોકુળની ગોવાલણીરે, હીંડે મલપતી ચાલ

એના ઉપર મોહન મોહી રહ્યારે, એનું મુખડું તે લાલગુલાલ—સ.

સાસુ મારી જસોમતીરે, સસરો શ્રી નદરાય

કથ કોડીલો મારો કાનજીરે, મારૂં સાસરૂં ગોકુળ ગામ—સ.

કાળ ન્દ્રીને કાઠલેરે, નહાતા તે નીર્મળ નીર .

બન્ન તે વીઠલો હરી ગયોરે, હું તો શેષ્વરે લાકુ શરીર—સ.

ગાય શીખેને સાલજીરે, રાણી રાધાજીનો રાસ ...

નરનારી વધકુંડ પામશેરે, શુભુ ગાય નરસંપ્રયો દાસ—સ.

—સતી સાવિત્રી ચરિત્રનો ગરબો:—

કવિ—રૂડા અશ્વપતિ રાજની ડાહી દીકરીરે,
જેનું સતી શિરોમણિ સાવિત્રી છે નામ,
જેણે સ્વામીને છોડાવ્યો યમપાશથીરે,
જેણે સકળ જગતમા અમ્મર કીધું નામ,
તેના ઉત્તમ ગુણની ગમ્ખી ગાઓ સુદરીરે
રાજ એક હતો ધરડો ને આખે આઘળોરે,
તેનું શત્રુએ લઈ લીધું રાજ્યાસન,
તેથી જગતમા જઈ બાધ્યું તેણે એક કુપડુરે,
તેને સત્યવન નામે લાડકડો તન,
તે તો કરતો માતપિતાની સેવ પુરા પ્રેમથીરે
જેની કચનવરણી કાયા વાણી મીઠીરે,
મીઠા મહેરામણના જેવો ગુણ ગભીર,—
ધરડા અધ પિતામાતાની જાણે લાકડીરે,
રેતો માતપિતાની આજ્ઞાને આધીન,
તેની સાથે વરવા સાવિત્રીએ આદ્યું રે,

નારદ—ત્યા તો નારદજી સમજાવે બાળા વેલડીરે,
એની સાથે વર તા થાશે મોટી હાણ,
એનો ગ્યાવરદા તો એક વષ બાકી રહ્યારે,
મટે ન કરતી તું વગર વિચાર્યું કામ
બીજા રાજકુવર રૂપાળાની સાથે વરોરે,—

સાવિત્રી—ત્યારે સાવિત્રી બોલી નારદજી સાબળોરે,
લખિયા લેખ લલાટે મિથ્યા નહિ થાનાર
મહે તા મનથી માન્યો તે પરમેશ્વર મહારોરે,—

મહારો નિશ્ચય કોટી કલ્પે નહિ ફરનાર,
 માટે એ વરની સાથે સગપણ માફ કરોરે
બી—જેઈ અડગપણુ પુત્રીનું રાજ્યએ પછીરે,
 દીધું સત્યવાનની સાથે કન્યાદાન,
 રૂડા રાજ્યમહેલની વસનારી વગડે વસીરે,
 ત્યાગી અખર જીના વસ્ત્ર કર્યા પરિધાન,
 રનેહે સ્વામી સસરા સાસુની સેવા સજીરે—
 જેણે કઠણ ભૂમિપર પાય કદી દીધો નથીરે,
 જેના પડતા બોલ ઉપાડતા દામી દાસ,
 જેની કોમળ કાયા પુલ શૈયાપર લોટતીરે,
 તેણે પર્ણકુટીમા પ્રેમે કીધો વાસ,
 મનથી માન્યુ મારા વૈભવમા ણાડી નથીરે,—
 ત્યા તો જળના રેલાસમ દિવસો જતા હત રે,
 બાળા નારદજીના વચન કરતી યાદ,
 મનમા લય ધરતી-નવ કરતી કોને વારનારે,
 મનથી ગોડવતી શુ કરવા તેના ઘાટ
 રજની દિવસ વિચારો એના-એ-મનમા થતારે,
 દા'ડા ચાર રદ્યા આવરદાની અવધી તણારે
 સતીયે તે સમયે ત્યા અન્ન જળ કીધુ ત્યાગ,
 જોડ્યુ ચિત્ત પ્રભુમા ધારીને શુભ ધારણારે,
 સોપ્યુ શ્રીહરિના ચરણે પોતાનુ ભાગ્ય,—
ત્રી—મારી બહારે ચડજો હે દિનબધુ શામળારે
 જાણ્યુ સાસુ સસરે થહુઅર સકટ વેઠતીરે,

સામુ, અસરા-શાને માટે કરતી અન્ન ઉદકનો ત્યાગ,
 શાણી શા માટે તુ કારણ કઈ કહેતી નથીરે,
 કપટે કરમાશે કોમળ આ ત્હારી કાય,
 વહુઅઝ આ વયમા વ્રત કરવા યોગ્ય તને નથીરે
 કવિ—દુખમા દા'ડા ચાર વિનાવ્યા વ્રત વિધિએ કરીરે,
 આવ્યો સ્વામી સ્વર્ગ મિધાવા કેરો દિન,
 સાવિત્રી—અજે ના યાદિ અળગી હું મારા નાથથીરે,
 કવિ—એવો નિશ્ચય કીધો સાવિત્રીએ મન,
 સ્વામી સજે રે'વા તૈયારી છાની કરીરે
 ત્યાં ને સત્યવાન માળાપ તણે ચરણે નમેરે,
 ડરને તો કો'વાડો કાપ્ટ કાપવા જાય,
 સાવિત્રી સ્વામીને છાની વિનવેરે,
 સાવિત્રી—અતે વન જોવાની મુજને ઈચ્છા થાય
 મને મગાથે લઈ જાઓ સ્વામી મુજનેરે
 સત્યવાન—મેલી નારી ત્હારી છે કોમળ કાયા ઘણીરે,
 ત્હારી નમ્રતા સરખી કાન્તિ કરમાય,
 વહુને વાડમા ઝાઝા કટક ને કાકરાંરે,
 ત્હારી સરખી પગ પાની છુદાય,
 મેલી અલબેલી ઘરમાહી રહોરે
 સાવિત્રી—સતમ મગથે જગલ મગળ લાગતુરે,
 ઘરના તમ વિણ મુજને ધરતી ખાવા ધાય,
 હું ને મગથે પગલે પથે તમ પુઠે રહુરે,
 મુજથી આપ વિના એકલડી નહિ રહેવાય,
 માટે મગથે લઈ જાઓ સ્વામી મુજનેરે

સત્યવાન-નારી જે મુજ સગે આવ્યાની ઇચ્છા કરોરે,
 આજ્ઞા માગે જઈને માતંગિતાની પાસ,
 આજ્ઞા આપે તો ચતુર ચાલો મુજ સગમારે,
 બહાલી વડીલ જનોની આજ્ઞા નવ લોપાય,
 લખિયુ શાસ્ત્ર પુરાણે જાણોછો સરવે તમોરે

કવિ—આજ્ઞા માગીને ચાલ્યા આનંદે દ્વપતીરે
 પથે કરતા પ્રેમે વિધવિધ વાત વિચાર,
 મુખ મલકાવે પણ સાવિત્રીને ચિન્તા અતીરે,
 રાખે પગ પગ પોતે સ્વામીની સભાળ,
 મનમા ધીરજને ધારે સભારે શ્રીહરિરે.

આવ્યા ગાઢ વનમા નરનારી એ સાથમારે,
 વીણ્યા કૂલ અને ફળ ઇચ્છાની અનુસાર,

વળતી કો'વાડો લીધો પોતાના હાથમારે,
 લાગ્યો કાળ કાપવા સત્યવાન તે વાગ,
 એનો આરદા તો તે સમયે પુરો થયોરે,
 લાગ્યો થાક ઘણોને અગ લાગ્યુ ધ્રુજવારે,
 આવી તમ્મરને રૂધાયો તેનો પ્રાણ,
 મુકી કાળ કાપવા આવ્યો સાવિત્રી કનેરે,

..

..

અવાન-બહાલી ઓચિન્તી આવે છે તનમા તાણ,
 શાણી નહિ સમજતું કુ જ ઘણુ યાતુ મહેનરે.

સાવિત્રી-મારા નાથ તમારા સંકટ હરજો શ્રીહરીરે,
તમને કુળદેવી વનદેવીની રક્ષાય,
ઘગ્ગા માતપિતાની સેવાના પુણ્યે કરીરે,
બહાજે આવીને વિશ્વેશ્વર કરશે રક્ષાય,

કવિ—એવું કહીને બેઠી મસ્તક જોળામા ધરીરે,
ત્યા તો યમરાજ આવી સામા ઉભા રહ્યારે ।।
જેના વચ્ચે તણા દીને છે રાતો રાત,
જેને માયે છે મુગટ ને કુડળ કાનમારે,
દેખી સાવિત્રીની કાયાયે ઉપજ્યો કપ,
તો પશુ ધીરજને ધારી બોલી તે સુદરીરે

સાવિત્રી-કે' છે સાવિત્રી છો કોણ તમે સાચુ કહોરે ?
નક્કી લાગો છો મુજને દેવ તણા અવતાર
આવ્યા શા મારે ને શુ ડરવા મનમા ચડોરે,
માગ મનમા શકા થાયે અપરપાર,

કવિ—એવું બોલી શિર નમાવી સાવિત્રી રહીરે
યમરાજ-હું તો છું યમરાજ માલગ એ રાણી સતી ?
આવ્યો છું તહારા સ્વામીને લેવા કાજ,
એના આવરદાની આજ અવધ પૂરી થતીરે,
તહાગ સ્વામીપરનો સ્નેહ હવે વિસાર.

કવિ-નાખી પાશ પકડિયો સૂદમ દેહ એવું કહીરે,
દેખી બધયેલા સ્વામી કેગ દેહનેરે,
સતીએ તે સમયે કરવા માડયું કલ્યાણ

સાવિત્રી-બાધીને ડયા લઈ જાઓ છો મારા નાથનેરે,

કવિ—એવું કહીને દીધો યમરાજને સાદ,
 ચાલી પડછાયાની પેઠે પાછળ સુદરીરે.
 યમરાજ—ખોલ્યા ત્યા યમરાજ, સાલળ હે શાણી સતીરે,
 જાતું પાછી ત્હારા આશ્રમમા આવાર,
 ત્હારા સ્વામીની કર અતક્રિયા વિધિએ કરીરે,
 જેથી થાયે તેના જીવ તણે ઉદ્ધાર,
 નારી નાહક શ્રમ કરવાથી ફળ કશું એ નથીરે
 સાવિત્રી—ખોલી સાવિત્રી સૂણો યમરાજ વિનતીરે,
 મ્હારા નાથ વિના હું પાછી નહિ ફરનાર,
 જ્યા લઈ જાશો ત્યા આવું પણ સગ તજી નહીરે,
 સ્વામી વિના છે સૂનો સઘળો સસાર,
 જાતા એકલડી ઘર જીવ્યાથી મરવું ભલું રે,
 પૂછું યમરાજ હું ઉત્તર આપો મૂજનેરે,
 જગમા નરનારીનો સત્ય સળધ મનાય,
 પણ જો બાધીને લઈ જાશો મ્હારા નાથનેરે,
 મ્હારો પતિવ્રતાનો ધર્મ કેમ સચવાય,
 તેનો ઉત્તર આપીને વળતી ડગલું ભરોરે ?
 યમરાજ—શાણી અમૃત સરખી વાણી ત્હારી સાલળીરે,
 મ્હારા અતરમાહી ઉપજે છે અનુરાગ,
 ત્હારી ઈચ્છામાહી આવે એવું આ સુદરીરે,
 ત્હારા સ્વામીના જીવિત વિન ખીજી માગ્ય,
 ત્હારી ઈચ્છા પૂરણ કરવા હું ઉભો અહીંરે
 સાવિત્રી—મ્હારા સસરા છે ઘરડા ને આખે આધળારે,

તહેની રત્નસમી જે આખો સારી થાય,
 આવે તેજ સુરજના સરખુ બન્ને આખમારે,
 અગે વૃદ્ધપણાનુ હુ ખ કદી નવ થાય,

કવિ—એવુ બોલીને સાવિત્રી કર જોડી રહીરે,
 યમરાજ—ત્હારા સસારાની આખો નારી સારી થશેરે,
 વધશે સૂરજના મરખુ આખોનુ નૂર,
 તહેની વૃદ્ધપણાની પીડા સઘળી વામશેરે,
 માટે જા પાછી પુત્રી આવી બહુ દુર,
 ઝાઝુ ચાલ્યાથી એ શાણી શ્રમ તુજને થશેરે

સાવિત્રી—બોલી સાવિત્રી કર જોડી યમરાજ મુજોરે,
 મ્હારે વસવુ જોઈએ સદાય સ્વામી પાસ,
 મુજને શ્રમ નવ લાગે સ્વામી સગે આવતારે,
 સ્વામીથી દુર વસતા તનમા પ્રગટે ત્રાસ,
 જગમા નાથ વિના નારીનુ જીવ્યુ ધીક્ર છેરે,
 તમને જોતા યમરાજ શ્રદ્ધા મુજને થતીરે,
 મ્હારા મનમા ઈચ્છા પ્રશ્ન કર્યાની થાય,
 શાણાઓ કે'છે કરવી સન્નજની સગતીરે,
 તે તો પૂર્વ જન્મના પુણ્યેથી બધાય,
 સન્નજનની સગતીનુ કળ મિથ્યા જાતુ નથીરે

યમરાજ—પુત્રી વાણી ત્હારી અમૃત સરખી લાગતીરે,
 મ્હારા અતરમા ઉપજાવે છે અનુરાગ,
 ત્હારા સ્વામીના જીવિત વિના ખીજુ ફરીરે,
 મ્હારી પાસેથી પુત્રી મનગમતુ માગ્ય,

તહારી ઇચ્છા પૂરણ કરવા હું ઉભો અહીંરે
 પાવિત્રી-મહારા સસારાજીનું રાજ્ય દખાવ્યું દુશ્મનેરે,
 તેથી કીધો છે વગડામા આવી વાસ
 તેનું રાજ્ય ગયેલું સરવે પાછું સાપડેરે,
 નિત્યે ધર્મ રહે અતરમા પુગી વાસ,

કવિ—એવું બોલીને માવિત્રી કર જોડી રહીરે,
 ભરાજ-પુત્રી સસરા તહારા રાજ્ય ગએલું પામશેરે,
 મળશે મનગમતા વૈભવ ઓ શાણી નાર,
 હોની વર્મ વિશે દઢ શ્રધ્ધાની વૃષ્ટિ થશેરે,
 પાછી વિચર હવે પુત્રી નવ કરતી વાર,
 તહારી દેહે હું ખ વશે ઓ ! કુળવતી સતીરે

પાવિત્રી-મહારા હું ખ વિશે બાકી શી ? યમગત જોરે ?
 મહારી નજરે બધાયેલા દેખુ નાથ,
 મહારે શુ મુખ લોગવવાને જાણુ આશ્રમેરે
 મુખમા હું ખમા પણ રે'લું સ્વામીની માથ,
 મહારે સ્વર્ગ તણા મુખ શુ કરવા સ્વામી વીનારે —
 સખો મકળ જગતને નિયમ મહી નિત્ય તમેરે,
 આપો કર્મ તણા ફળ સર્વેને તત્કાળ,
 રાજ રક શત્રુ ને મિત્ર ગણો સરખા તમેરે
 તેથી નામ તણાં ધર્મરાય કહેવાય,
 શરણે આવેલાનું સરક્ષણ કરતા તમેરે.

ભરાજ-શાણી વચનો તહારા અતર મહાં કરતારે
 જેવી તરસ્યાને પાણીથી તૃપ્તિ થાય,

પુત્રી ના શરમાતી મ્હારી પાસે હજી માગનારે
 ખીજી ત્હારા સ્વામીના જીવિત સિવાય,
 ત્હારી ઇચ્છા પુરણ કરવા હું ઉભો અહીંરે
 સાવિત્રી-મ્હારા તાત તણે ઘર પુત્ર વિના સુતુ દિશેરે
 હેને આપો ગુણિયલ સો પુત્રો યમરાય,
 તેના વશ તણી આ વિશ્વ વિશે કીર્તિ વધેરે
 મ્હારા માત પિતાના સકટ સરવે જાય
 કવિ—એવુ બોલીને સાવિત્રી કર્મોડી રહીને
 યમરાજ-ત્હારા તાત તણે ઘર ગુણિયલ મો પુત્રો થશેરે,
 થાશે દશે દિશામા વશ તણે વિસ્તાર,
 ત્હારા માત પિતાના સકટ સર્વ ટળી જશેરે
 તુજને આપ્યુ ત્હારી ઇચ્છાની અનુસાર,
 આવી દુર પ્રણે પુત્રી જા તુ પાગી હવેરે
 સાવિત્રી-મ્હારા સ્વામીની સગે છુ તો કયા હું દુર છુ રે
 મારૂ મન તો દોડે છે એથી પણ દુર,
 સ્વામી મંજે રે'વુ એ ભૂપણ સતીઓ તાણુ રે
 ત્યાગી કયાને છાયા કયા જાયે દુર,
 સ્વામીના વિરહે સતીઓનુ જીવ્યુ દેહલુરે
 રાખે પૂર્ણ ભરોમા સજ્જનનો જગના જનોરે
 વિનતી કરતા મજ્જનનો રાખી વિશ્વાસ,
 શત્રુ મિત્ર મદા સગ્ગા માને છે સજ્જનોરે
 આવે નહિ મુરજમા અધકારનો ભાસ,
 સજ્જનની સજ્જનતા કહીયે પલટાતી નથીરે

યમરાજ-તહારા વચનો શાણી અમૃતથી પણ મીઠડારે.
 મુજને તે સાલળતા આવે પ્રેમ અથાગ,
 મહારી પામેથી વરદાનો તહારા હિતનારે
 તહારા સ્વામીના જીવિત વિષુ ખીજી હજી માગ,
 તહારી ઈચ્છાને આધીન બની ઉભો અહીંરે
 સાવિત્રી-મુજને આપો તો યમરાજ માગુ એટલુ કે
 મહારા સ્વામીથી સો પુત્રો મુજને થાય ! ! !

મહાન કુળનુ આ જગમાહી માન વધે ગણુરે
 મહારી વડિલ જનોના ચરણે પ્રીતિ થાય,
 એવુ બોલીને સાવિત્રી કર જોડી ગહીરે
 યમરાજ-તુજને તેજસ્વી સો પુત્રો એ ગાળા થશેરે,
 તહારા કુળનુ ઝાઝું વધશે જગમા માન,
 તહારી વડીલ જનોના ચરણે પ્રીતી વાધશેરે
 માટે ના પાછી ઘર નુ થાશે હેરાન,
 એવુ બોલીને યમરાજ લાગ્યા ચાલવારે

* * * * *
 સાવિત્રી-બોલી સાવિત્રી સુણો યમરાજ વિનતીરે
 આપો ઉત્તર મારા પ્રશ્ન તણો આ વાર,
 મોટા માણસના વચનો મિથ્યા જાતા નથીરે
 બોલ્યુ અબોલ્યુ મોટા જનનુ નવ થાય,
 જાયે પ્રાણુ પરતુ વચન થકી ફરતા નથીરે
 થાવા સો પુત્રો વરદાન તમે આપ્યુ મનેરે —
 તે તો કેમ સત્ય થશે મહારાજ,
 બાધી લઈ જવા ધારો છો મારા નાથનેરે.

પગશે કેમ કરીને વચન તમારૂં આજ,
 કવી—એવું બોલીને સાવિત્રી કરજોડી રહીરે
 યમરાજ-પુત્રી ધન્ય તહને સાચો છે નિશ્ચય તાહરોરે,
 બાળા તહે મુજને વચને બાધ્યો આ વાર,
 આજે નિશ્ચયના બળથી તહે વશ મુજને કર્યોરે
 લે આ છાંડુ છુ પુત્રા તારો ભરથાર,
 પામ્યો વર્ષ ચારસોનું આયુષ તારો પતીરે
 મહારા સૌ વરદાનો ફળશે તુજને દપતીરે
 જગમા વર ધર નરનારી ગુણ તહારા ગાય,
 પામી મુખ જગમા અતે સાથે મુગતીરે.

કવિ—એવું કહીને અતરધ્યાન થયા યમરાય,
 વાળ્યા દેવ દુહાલી પુષ્પ તણી વૃષ્ટિ ઘઘરે
 વળતી આવ્યા આશ્રમમા સગાતે દપતીરે
 સતીના અતરમા આનંદ અતિ ઉભરાય,
 સહુને વીતકની વાતો વિસ્તારીને કહીને
 પ્રેમે લાગ્યા બન્ને વડિલ જનોને પાય,
 આપે અતરની આશિષો સૌ નરનાગ્નેરે
 સરવે વરદાનો યમરાજના સાચા થયારે
 મળિયા વેલવ સઘળા પામ્યા મુખ તમામ,
 અત શ્રીહરિને શરણે વસિને મુખિયા વચારે.
 બોલો જય જય કહે છે, મિત્ર બુલાખીરામ,
 ગાના શિખતા સરવે સદ્વર્તનશાળી થજોરે

(મ જો શાહ, ની ચતુર સુદર સ્ત્રી વિલાસમાથી)

—:શરદ પુર્ણિમા, અજવાળી રાતની ગરબી:—

આસો માસો શરદપુનમની રાતજો,
 આઠઢીઓ ઉજ્યોરે સખી મારા ચોકમા
 સસરો મારો દેરા સરખો દેવજો, સામુડી દેસરે કેરી પુતળી.
 જેઠ મારો અશાડીલો મેહજો, જેઠાણી ગળુકે વાદળ વીજળી
 દિયર મારો આપઢીઆનો છોડજો, દેરાણી આપઢીયા કેરી પાખડી
 નણદલ માહારી વાડીમાની વેલજો, નણદોઢ તે વાડી માહીનો વાદરો
 પરણ્યો મારો અતુર સુજાણજો, તાણીને બાધે નવરગ પાઘડી.
 એ પાઘડીએ દશ દશ આટાજો, આટેને આટેરે નવરગ પાઘડી
 ગોરીનો પરણ્યો વહાણુ કમાવા જાયજો,
 વાહાણુથી લાવે ખારેક ટોપરા
 ખારેક ખાય તો ખટકે ગોરીની દાઢજો,
 ટોપરડુ ખાય તો ગોરીને કુચા વળે આમો

શ્રી બહુચરાજનાં મહીના. —:રાગ ગરબી:—

ચર્ધતરે ચીત ઘણુ બાધુ, નમી નમી બહુચર આરાધુ,
 મન માફ ગોખે જર્ધ લાગ્યુ, મેવોને શબલપુર રાણી,
 વર્ધશાખે, વાવઢીઆ વાયા, માણના ઘટ તળે આવ્યા,
 અખાણની મોટી છે માયા સેવોને
 જેઠે, તો જુગતી છે સારી, હરિહર બ્રહ્મ થકી વારી,
 ગોખ ઉપર જાઉ બઢીહારી સેવોને
 અષાઢે, મેઘ ઘણા ગાજે, છત્ર શીર બહુચરને છાજે,
 ચોઘડીયા તો અદ્ભુત વાજ ... સેવોને.

ત્રીજે, ત્રણ ભુવનનો નાથ કે, મોતીડે વધાવીએરે લોલ,
 ચોથે, ચચળ બોલી નાર કે, મથુરાની વાટમારે લોલ.
 પાંચમે, પગલા ભરજો પ્રેમ કે, મારે ઘેર આવજોરે લોલ,
 છઠે, છોગાગા ભગવાન કે, ભગતને તારજોરે લોલ
 સાતમે, સાદ કરે એક નાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ,
 આઠમે, અવતારીઆ ભગવાન કે, નીરખુ નાથનેરે લોલ
 નોમે, વરત કરે એકનાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ,
 દશમે, માર્યો મામા કસ કે મથુરાની વાટમારે લોલ.
 એકાદશી, પરણી લાવ્યા નાર કે, સતભામા ખરીરે લોલ,
 બારશે, બહુ બગીચા ભગવાન કે, દ્વીશોદીશ વાપીઆરે લોલ
 તેરશે, ધન ધુવે એક નાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ
 ચૌદશે, બનસી બટને ચોક કે, રાસ રમાડજોરે લોલ,
 પુનમે, પદર તીવી વધ પુરી કે, ગુણ ગાઈ રહીરે લોલ.

રાસકીડા. —:શ્રીકૃષ્ણ રાધાનો ગરબો:—

વનમા ભુલી પડીરે પેલો કયા ગયો કાનુડો—ટેક.
 ઝરમર ઝરમર મેહુલો વરમે, પુરણ કરી છે હેલી,
 અઘોર વનના મુજને મેલી, ત્યા કોણ અમારૂં બેલી—વન૦
 ગોકુળ ગામની ગોવાલણી, સહુ મહી વેચવા ચાલી,
 મારગ મળીયા માવજી, ત્યા રોકી રાધે ગ્યારી—વન૦
 મારગ મળીયા માવજી, મને રોવા સરખી કીધી,
 માયા ઉપરથી મહીની મટુકી, ઉઠાવીને લીધી—વન૦
 જસોદાજી આ લાલ તમારો, આઠા અવળી ચાલે,
 સોળ સહસ્ર ગોપીઓમા, મન માને ત્યા માલે—વન૦

આગળ પાછળ મહેલ તમારા, વચમા અમારી મેડી,
 અગાશીમા અમેજ રમતા, સાન કરી શીદ તેડી—વન૦
 મોર મુગટ ને કાને કુડળ, હરખે વાગે તાળી,
 આગળ પાછળ ગોપી નાચે, મધ્ય નાચે વનમાળી—વન૦
 ભમરી ખાતા બુધરજીએ, એવી માયા કીધી,
 હરી તો અતરધ્યાન થયા, એક સખી સગાથે લીધી—વન૦
 પુરૂષોત્તમને પગલે પગલે જોતી જોતી જાઉં,
 નારાયણના દર્શણ વિણ હું, આકુળવ્યાકુળ થાઉં—વન૦
 જોતામા એક અખળા દીડી, તેને પુછી વાત,
 રાધા કહે અભિમાન આવ્યુ ત્યારે, તજ્યો અમારો સાથ—વન૦
 ઝાડે ઝાડે જોતી ચાલુ, જઈને ઝાલુ હાથ,
 તાલ જાણી ત્રીકમજીએ પ્રેમે બીડા બાથ—વન૦
 વદ્રાવનની કુજગલનમા મળીયા રાધે ખ્યારી,
 મયારામના પ્રીતમ મળતા, વેળા અમારી વાળી—વન૦

—:કળેડાની ગરબી:—

જાયલડી કકોડીને વાડકીમા પાણી
 ન્હાનો વર નવડાવા બેઠી, સમડી લઈગઈ તાણી—લાલ કેમ કરીએ.
 મારે કરમે કળેડુ લાલ કેમ કરીએ લા
 મારે જુગમા વગોણુ, મારે સઈયરોમા મેણુ લાલ
 ટોપલીયામા ઘાલી હું તો, કાઠાખળીયા ગઈતી,
 કાકેખળીયે પુછ્યુ તારો શો સગો એ લાગે લાલ
 બાઈજીનો બેટો ને નણુદીનો વીરો, ન્હાનો છે પણ કથ—લા
 રોટલા ઘડુ ત્યારે ચાણુકીરે માગે ધબલઈ ને લીકો મારે હંડામા સાલે.

પાણીડા જાઉ તારે છેડે વળગ્યો આવે, લાલ-
 ધબ લઈને ઢીકોમાડુ હૈડામા સાલે .. લાલ-
 હાથ પગ દોરડી ને પેટ મોટુ ગોળી
 ઉકરડે જઈ કળસે બેશે, સમજી પાડે ઢોળી . લાલ

છોકરીઓની રમત. —:રાગ ગરબો:—

તમને કઈ વહુ ગોરા ગમશે લાલ અચકો મચકો કારેલી અચકો
 અમને રૂખી વહુ ગોરા ગમશે રાજ અચકો-
 એ ઠીંગણીને શુ કરશે રાજ અચકો-
 એ ઠીંગણી કામણગારી રાજ અચકો-
 એને ઉચી ઉચી મેડીએ બેસારશુ રાજ અચકો-
 એને ટોપલો ઘરાણુ ઘાલશુ રાજ અચકો-

ગુણીયલ ગજરો. —:રાગ ગરબી:—

માલણુ ગુથી લાવ ગુણીયલ ગજરો, તારા ગજરાનો માનીશુ મજરો
 તારા ગજરાનુ આપીશુ મૂલ, માહી ગુથજે ગુલાબનુ ફૂલ,
 જે તુ કહીશ તે કરશુ કબુલ માલણુ
 જેવી તારી હોય ચતુરાઈ, તેથી કરજે તેની સરનાઈ,
 કાઠ બાકી ન રાખીશ બાઈ માલણુ
 એવી કરજે કારીગરી એમા, જુગિ હોય જોવા જેવી જેમા,
 મોહ પામે મુનિવર તેમા માલણુ-
 વર લાડકડાને રે કાજે, એવો ગુથજે ગજરો તુ આજે,
 જેવો છત્રપતિને છાજ માલણુ
 એમા જુગિ જોવાજોગ જાણી, જુએ અગમા ઉમગ આણી,
 રીઝે રાજા અને વળી રાણી . . . માલણુ

તને આપીશ હીરાનો હાર, વળી સોળ સારા શણગાર,
ઉપર હેમની મહોર હજાર માલણ
કવિતાની કીમત ઉર આણે, એજ ગજરાતુ મૂલ પ્રમાણે,
દાખે દખત ખીજા શુ જાણે માલણ

(હરીદાસ કૃત) — : પાંડવનો ગરબો : —

ગરૂડ ચઢી આવજો ગીરધારી, લક્ષ્મ્યા મારી રાખજો મોરારી-ટેક.
લાવે ગણપતિને ગાઈએ, ગુરૂને ચરણે જઈને નમીએ,
યદુ પુણને પાવન થઈએ ગરૂડ ચઢી૦
કુતા માતા છે શુભ મતિ, સતી સાધ્વી દ્રુપદી,
મારી વહારે ચઢે જદુપતિ ગરૂડ ચઢી૦

ધર્મ નજા તે ધર્મનુ ધ્યાન, રૂડા અર્જુનના વિશ્રામ,
ભીમ સહિત મહા બળવાન ગરૂડ ચઢી૦
જોશી સહદેવને લાવે, તે તો પાડુના પુત્ર કાવે,
તેજવતા તે નકુળ આવે ગરૂડ ચઢી૦

હસ્તિનાપુરમા હોડજ ધારી, માડયા ઘુત ને બાણ હારી,
પહેલે ગન હસ્તિનાપુર હારી ગરૂડ ચઢી૦
ખીજે પાના ત ગર્થ સડાર, ધર્મ રાજ કરે વિચાર,
એમ હાર્યા તે વારમવાર ગરૂડ ચઢી૦

ત્રીજે હાર્યા તે ચતુર ચુકાવી, ગયા ધુત વિદ્યા થકી હારી,
ચોથે હાર્યા દ્રૌપદી નારી ગરૂડ ચઢી૦

પાંડવ હાર્યા ને હિમન મેલી, એમની વાત તે વિશ્વમા થએલી,
બહુ નામી થજો મારા બેલી ગરૂડ ચઢી૦

એવે બોલ્યા દુર્યોધન અહુકારી, તેડી લાવો પાડવની નારી,
 એમ સલામા બોલ્યો પોકારી ગરૂડ ચઢી૦
 એવે દુશાશન, દોડતોરે આવ્યો, સલાને સમાચાર સભળાવ્યો,
 કેડ સાહીને ચોટલો ગ્રહી લાવ્યો ગરૂડ ચઢી૦
 સુણી બોલ્યો દુર્યોધન અહુકારી, જોળે બેસો પાડવનીરે નારી,
 એમ સલામા બોલ્યો હોકારી ગરૂડ ચઢી૦
 ત્યારે સતીએ લીધોરે શ્રાપ, તને લાગ્યું પૂર્વનુરે પાપ,
 જોળે બેસશે શોક મતાપ ગરૂડ ચઢી૦
 જોળે બેસે ગદા ભીમ કેરી, તને કાળે લીધોછેરે ઘેરી,
 બધું યાદવકુળ કયું વેરી ગરૂડ ચઢી૦
 દુર પથ છે દારીકા ગામ, મેંજે સુતા છે સુદર ગ્યામ,
 મારી વા'રે ચઢે ઘનશ્યામ ગરૂડ ચઢી૦
 હરિએ ગરૂડ કર્યો તૈયાર, ત્યારે બોલ્યા રૂઝિમણી નાર,
 તમે ક્યારે પધારો ભર્તાર ગરૂડ ચઢી૦
 સતીને ભરીરે સલામા આણી, એના ચીર લેછે દુષ્ટ તાણી,
 તેની વા'રે ચઢુ છું રાણી ગરૂડ ચઢી૦
 પ્રભુ ભરીરે સલામારે આવ્યા, પચાળીના પટકુળ લાવ્યા,
 કર સાહીને ચીર પહેરાવ્યા, ગરૂડ ચઢી૦
 હરિએ નવસે નવાણું ચીર પૂર્યાં, તેમા એકે નથી અધુરા,
 ભક્ત કામમા પ્રભુ છે શૂરા ગરૂડ ચઢી૦
 જે કોઇ પાડવતું પદ ગાયે, તેને કોટી યજ્ઞ દાન મળશે,
 હરિદાસતું કારજ સરાશે ગરૂડ ચઢી૦

મીરાં ચરિત્ર. —:રાગ ગરબી:—

મીરા મન મોહનશુ માન્યુ,
 વરિયા વરિયા શ્રી ગીરધરલાલ, જાણે જગ નથી કાઈ છાનુ,
 જેમલ રાઠોડની દીકરીરે, સુણો, મીડતા એનુ ધામ,
 રૂપ ગુણ કોઈ સમોવડ નહીં, રૂડુ ધર્યું મીરાબાઈ નામ-મીરા
 જ્ઞેશીએ વાચી જન્મોતરી રે, તેણા લગ્યુ નીકળ્યુ એહ,
 વરશે વિશ્વ ભર નાથને રે, કરશે નદ કુવરજીશુ નેહ-મીરાં
 ઉદોતપુરનો રાણો રાજ્યો રે, તે સાથે કરી છે સગાઈ,
 પરણાવીને વળાવ્યા સાસરે, કઈ લૌકિક રીતે મીરાબાઈ-મીરા
 દેવીને દેવા વધામણા રે, ચાલ્યા વરકન્યા સહુજન,
 રાણે પારવતીજી પુજ્યા રે, મીરાનુ તો મોહનમા મન-મીરાં
 સાસુ કહે સૌભાગ્ય વધેરે વહુ, નમો શક્તિને પાય,
 મીરા કહે મસ્તક માફ નહીં નમે, વિના શ્રી ગિરિવરધર રાય-મીરા
 સાસુ કહેરે સામી બોલી આજથી, મારે નથી એ વહુનુ કામ,
 પુત્રને કહ્યુ એહને રાખો પરી, એક ન્યાફ રચાવો એનુ ધામ-મીરા
 એવુ સુણીને મીરા મગ્ન થયારે, ભહુ થયુ લાગ્યો જ જાળ,
 રાવુની સગે દિનરેણુ નિર્ગમશુ સુખે, સેવીશુ શ્રીગોપાળ-મીરા
 નદ નદન સાથે ન્યારા રહ્યારે મીરા, હરિજન આવે ઘણા ઘેર,
 નિત્ય ભજન કથા કીર્તન ઓચ્છવ, હરિના-ને કરે લીલાલેહર-મીરા
 નજીદ આવી મીરાબાઈની પાસે, લાભી આ ગો માડયો ઉપાત,,
 માસરે ગણાજીનુ કુંજ લગવ્યુ વહુ, મહીએર લગવ્યા માત તાત-
 અબગ આજણુ પેહેરે અનુપમ, સજ્જે સુદર શણગાર,
 મહેલે પધારો રાણાજી તણેરે, રમી રીઝવી દ્યો ભરથાર-મીરા.

છાપા તિલક આ શી । તુલશીની માળા, નાચો કુદો વેરાગીને વેષ,
 સગ મુકી દો સાધુ સન્તનો રે, રાણાજી તો કરે સુણી કલેશ-મીરા
 મીરા કહેરે બાઈ કલેશ ટળવાનો, એકજ છે ઉંપાય,
 કેહેજો રાણાજીને સાધુને સેવે પ્રેમે, નૃત્ય કરીને હરિ ગાય-મીરા
 વળી સોનુ રૂપ પહેરે શુ સુધયુરે, કહાડી નાખો એ ડાક ડમાળ,
 છાપા તિલક ધરી સાધુઓમા ખેશો, ચાલો પેહેરો તુલશીની માળ-
 તમો પણ જાઓ શીઠ સાસરે રે, બાઈ વૃથા વટાળો શાને દેહ,
 મનગમતા મોહનવર સાથે તમો, સરવ તણને કરો સ્નેહ-મીરા
 કહેજો તમારી માતને રે વૃષ્ઠ થયા ગોવિંદ ગુણ ગાયે,
 હરિ વિના કોટિ દેવ શેવશો તોએ, જન્મ મરણ નહી જાયે-મીરા
 સુણી એમ છણકતી ખીજતીરે, બાળા આવી બધવની પાસ,
 ઓ ભાઈ ભાભી કહે છે થાઓ વેરાગી, સહુ મુકી દો રાજ અવાસ-
 એવુ સુણીને આગ્યો રોષ રાણાને, પ્રેયો સેવક-મીરાને અવાસ,
 લાવો ખખર છે શારંગમા રે, કેણ કેણ બેઠું છે એની પાસ-મીરા
 અનુચરે આવી એમ કહ્યું જે, નથી ત્રીજી માણસ આ વાર,
 રાણીજી સાથે કોઈ પુરૂષ ખીજે છે, ઘરમા થઈ રહી છે થૈથૈકાર-
 સુણતામા રાણો થયો રાતડો રે, ખેચી ખડ્ગ ધાયો છે તેણીવાર,
 પેઠો મીરાને મેહેલે એકલો રે, કોઈ આવે ના ધાઈ દીધા દ્વાર-મીરા
 આવી જોયુ તો મીરા એકલીરે, પ્રભુએ તેને ના દીધુ દર્શન
 પુછ્યુ મીરાને પેલો પુરૂષ કયા છે, તાહરે લાગ્યું જેશુ લગ્ન-મીરા
 કયા છે પુછો શુ રાણા રોષમા રે. તે તો સઘળે વસે છે ભરપૂર,
 ધ્યાનમા જીવે જોગી પ્રેમી પ્રત્યક્ષ દેખે, રહેછે દુષ્ટ થકી દુર-મીરા.
 કહાડી નાખોજી આ કલેશ કપટ, સત્સંગે નિર્મળ કરો મન,

પ્રેમ ભક્તિએ પરબ્રહ્મ ભજે તો, તમને થાય તેહના દર્શન-મીરા.
 એવું સુણીને આગ લાગી ઘણીરે, પણ લાવ ના સમજ્યોરે ભૂપ;
 કાંઈ કરીને શસ્ત્ર વાવરે એહવે, દીડા મીરાના જે રૂપ-મીરા
 તોયે મુરખ સમજ્યો નહી રે, મન સાથે ન કીધો વિચાર;
 ખીન્ન ખડ્ગ એણે ખેચીયુ રે, ત્યારે હરિયે દેખાડી મીરા ચાર-
 છાલો પડ્યો ને પાછો પ્રયો રે, રાણો આવ્યો પોતાને ઘેર,
 વિષનો ખ્યાલો મોકલ્યો પીજે, કહાવ્યું રાણાએ આણી ઝેર-મીરા
 લીધો મીરાએ મન મગ્ન થઈનેરે, પ્રભુને દેખાડી કર્યું વિષપાન;
 અમૃત સરીખું થઈ ગયું રે, એનો સમર્થ ધણી ભગવાન-મીરા
 મીરાખાઈ આવ્યા વૃદાવનમા રે, પ્રેમે નીરખ્યા શ્રી વ્રજરાય;
 શ્રી જમુના પયપાન કર્યું ને, કરી જીવા ગોમાઈને શિક્ષાય-મીરા
 હરિજન જાણી મીરાએ મળવા કહાવ્યું, તેણે કાવ્યું નાજેઉ સ્ત્રીનું મુખ
 મીરા કહે સાડ થયું સવાડ મુજને, પર પુરૂષ જોએથી દુખ-
 ખાજ લાગી હું એમ જાણતી જે, વ્રજમા કૃષ્ણ પુરૂષ છે એક,
 વૃદાવન ખગી હજી પુરૂષ રહ્યા છે, તેમા ધન્ય તમારો વિવેક-
 એવું સુણીને જ્ઞા પામિયારે જીવા ગોસાઈ મળ્યા છે સામા ધાઈ
 હુળીમળીને હરિની વાત કરીને આવ્યા, મેવાડ દેશ મીરાખાઈ-
 રી તવારી આદ્યા દ્વગ્ધિરે, પ્રેમે નિરખ્યા શ્રીરણછોડ;
 વારુ પુરીને પ્રભુ ની પાસે રહ્યા સદા, પહોર્યા છે મનમા કોડ-
 પાછળ પસ્તાવો રાણાને થયો રે, ગયું ઉતરી મનનું ઝેર,
 મુખે માગે તે આપુ તેહને જે કોઈ, લાવે મનાવી મીરાને ઘેર-
 ઉપર ઉપરે તંડા મોકલ્યા રે, આવીને લાગ્યા સહુ પાય;
 માજી પવારો મેવાડમા વેહેલા, રાણાજી તો અન્ન ન ખાય-મીરા.

જા'જા લગી તમે રહેશો દ્વારિકા રે, ત્યા લગી કરૂં અપવાસ;
 આગ્રહ દેખી મીરા વિદાય માગવાને, આવ્યા શ્રીપ્રભુજીની પાસ—
 હરિએ હકીકત સાબળી રે, હસી ચાપી હૃદય સાથ;
 શ્રીકૃષ્ણ સ્વરૂપમા સમાઈ ગયારે મીરા, જે જે શ્રીદ્વારિકા નાથ.
 ચરિત્ર આ મીરાઆઈનુરે જે કો, શિખે સાબળે ને ગાય;
 પ્રેમ ભક્તિ તેહને મળે ને તુઠે, દયાનો પ્રીતમ વ્રજરાય—મીરા

જ્યારે રામચ દ્રજ તથા લક્ષ્મણજી વનવાસ ચાલ્યા ત્યારે
 સીતાજીએ કહ્યું કે હું પણ સાથે આવીશ, તે સમે રામચ-
 દ્રજીએ કહ્યું કે તમે પિયેર જાઓ અથવા અહીં રહો

—:તે વિસેનુ ઘોળ:—

રામ લક્ષ્મણ વનમા સીધાવતા, સતી સીતાને આવતા સાથ,
 કહે રઘુનાથ પધારો પિયર ભણી—(ટેક)
 નહિ તો અહીં રહો સસરાના રાજમા હેતે હુળી મળી સાસુ,
 સગાથ, નહિ તો જોડી હાથ પધારો.
 અમે વસ્તીમા નહિ વસીયે વનીતા, અમે કરશુ જઈ વનવાસ
 તમે પામે ત્રાસ પધારો
 સાથે રથ કે ઘોડુ નહિ રાખીએ નહિ રાખીએ દામી કે દાસ,
 કોઈ અમ પાસ પધારો.
 તમે કોશનો પથ કીધો નથી, ચરણે ચાલવાથી પામો થાક,
 લીટી ખેચો નાક પધારો.
 અમે વનપૂજ આઈ ખુશીમા રહેશુ, કોઈ દિવસે તો કેવળ શાક,
 વિન લુણ પાક પધારો.

વનમા નથી મહીર નથી માળીયા, નથી પહોડવા કાજ પલંગ
 રંગીત નવ રંગ પધારો
 કરશુ ઘાસ કે પાનની ઝુપડી, સુવા સાથરો તે ખુચે અગ,
 એમા શો ઉમગ પધારો
 વનમા હીરના ચીર તો નહી મળે, વનમા નહિ મળે ફરતા
 પુલેલ કે તેલ ધુપેલ પધારો.
 વનમા નહી મળે શાણી સાહેલીયો, કરશો કે સજ ખાત્યથી,
 ખેલ ઉમગ ભરેલ પધારો
 ઉષ્ણકાળે વાશે ઉના વાયરા, એવુ દેખીને ધાશે ઉદાસ,
 આવે જ્યારે જેઠ માસ પધારો
 વરસે મેઘને ઝબકશે વીજળી, તેવે ટાણે તો નહ તળે વાસ,
 નહીં છત્ર પાસ પધારો
 વનમા ઘાતકી રહે છે રાક્ષસ ઘણા, ચારે તરફ ફરે બહુ ચોર,
 જેતુ ઘણુ જોર પધારો
 વનમા વાઘ વડૂને વાદર જેવા ઘણા વિચરે જનાવર ઘોર,
 ખચે નહિ ઠોર પધારો
 મોટા પર્વત દેખીને માનની, તમને નજરે જોયા નહિ જાય,
 દીઠે ખાવા ધાય પધારો
 તમે રાજકન્યા કાયા કોમળી, વનવાસના દુખ ન વેઠાય,
 કાયા કરમાય પધારો
 રણુમા અધારુ દેખી ડરો ઘણા, નથી નિસર્યા કદી ધરખાર,
 છો નાબુક નાર પધારો
 તમે છોટી ઉમર સોળ વર્ષના, નથી સંકટ વેઠ્યા લગાર,
 તમે કોઈવાર પધારો.

પરણી આવીને પીઅર ગયા નથી, તમને મળવાને ઇચ્છે છે,
 માય, ચોપે ચિત આય પધારો
 રાજા જનકજી તમને ઝાખે ઘણા, તેમના સદેશા આવે સદાય,
 તેડા પાછા જાય પધારો
 ભાત ભાતના લોજન ભાવતા, તમને મોકલશે મહિપાળ,
 પુરાવીને થાળ પધારો
 અમે અવધે ફરી જ્યારે આવશુ, લેશુ સ્નેહે તમારી સભાળ,
 ત્યારે તત્કાળ પધારો
 ફડી મિથિલાપુરી મન માનતી, તેમા પામશે પરમ વિરામ,
 આપને ગામ પધારો
 ગોરી તમને ગમે તેમ હુ કરૂં, એમ દલપતરામનો રયામ
 કહે રાજા રામ પધારો પિયર ભણી

—:પછી સીતાજી બોલ્યાં તેનુ ધોળ:—

એવુ માલગી મીતાજી કહે સુણો સુદરશ્યામ સુખાણ,
 પ્યારા મારા પ્રાણ સાથે રાખો સ્નેહથી-(ટીક)
 જુદા પડવાની વાત વા'લા કહો, તેતો બોલ લાગે તીક્ષણ
 બાણ, રઘુકુળ ભાણ સાથે રાખો
 સ્વામી જ્યા તમે ત્યા ઘર માહરૂં, તમથી વેગળી તે પરદેશ,
 હુ જાણુ હમેશ સાથે રાખો
 તમે જોગીનો વેશ જો ધારશો, તો હુ જોગણનો ધરૂં વેશ,
 જટા કરૂં કેશ સાથે રાખો
 સ્વામી તમેરે મુખી તો સુખ માહરે તમે હુ ખમા તો હુ ખ
 મારે દેહ, એમા શો સદેહ સાથે રાખો.

જે કોઈ પરણ્યા પછી રહે પીયરમા, અવતાર ખળ્યો ધીક
 એહ, મુવા જેવી તેહ સાથે રાખો.
 સ્વામી તમ વીના મદીરને માળીઆ, ભાસે પર્વત મોટા
 સમાન, વસ્તી તો વેરાન સાથે રાખો
 મહાવનમા ભરી વસ્તી ભાશમે, જ્યારે પામીશ દર્શન દાન
 કૃપાના નીધાન સાથે રાખો
 સાચુ સસરાને માત પીતા સઉ, ભલે જીવો-કરો રૂડા રાજ,
 મને મહારાજ સાથે રાખો
 સ્વામી શુ કડ્ડ ભાઈ ભોજાઈને, સ્વામી શુ કડ્ડ સઘંયર સમાજ,
 કેતુ નથી કાજ સાથે રાખો
 સાચુ સગપણ જગમા સ્વામી તણુ ખીજો સ્વાર્થી સઘજો,
 સમાર કુટુંબ પરીવાર સાથે રાખો
 મારા લાડ પાલણુ તમે લાલજી, ખીજો નથી આમુનો લુ'નાર,
 કે એકે આધાર સાથે રાખો
 કાયા પ્રાણ થકી જો જુદી રહે, તો હુ તમથી જુદી પડુ છેક
 જીવુ તજી ટેક સાથે રાખો.
 જે કોઈ જળથી જુદી પડી માછલી રાખે દુધમા કરી વીવેક
 જીવે પણ એક સાથે રાખે
 તમે સુખના સાગર રહેા વેગળા, પછી શુ ગજને પાટ,
 હવેલીના ઠાઠ સાથે રાખો
 મને હીરના ચીર ગમે નહિ, મને ન ગમે ઘરેણાના ઘાટ,
 મટાડો ઉચાટ સાથે રાખો
 હુ તો તમને દીઠે થાઉં દેખતી, અણુ દીઠે તો આધળી ભીત,
 જન્મી એ રીત સાથે રાખો

મે તો સ્નેહ તોડ્યા સહુ લોકથી, બાધી તમ સંગે પુરણ પ્રીત
ચોરાયુ છે ચીત સાથે
જમવું જીવન તમથી જુદા પડી, હોય વિધવિધના પકવાન,
તે વિવના સમાન સાથે રાખો
કરીએ ભોજન તમ સંગે ભાવથી, હોય કેવળ શાકને પાન,
તે મેવા સમાન સાથે રાખો
પડશે તડકાને તાપ વૈશાખના તે તો બાણીશ ચંદ્ર પ્રકાશ,
રહી તમ પાસ સાથે રાખો
મુજને મેલીને પથ પધારશે, આવી મળવાની ધરશે ન આશ
નિશ્ચયે પામું નાશ સાથે રાખો
ઝરતી વાત ઢળી પડી ધરણીએ, મતી જનકી થઈ નીરાશ,
કહે લેતી શ્વાસ સાથે રાખો
દયા કરી દેવ દલપતરામના, સતી સીતાને દેખી થયા ઉદાશ,
જતા વનવાસ સાથે ગળ્યા સ્નેહથી —

રામચ દ્રજીએ સીતાજીને કાગળ લખ્યો તેનું—ધોળ,
સ્વસ્તિશ્રી પુર લકા સોહામણી, જ્યાં રાજે છે જનક કુમારી,
રહો અખડ એવાતણુ તમતાણુ, એવી આશીષ વાચો અમારી
ગોરી દેવના ભેગે જુદા પડ્યા, પણ પ્રાણ મારા તુજ પાસ,
બેશુ બાગ બગીચે કે બગલે, રહું તમ વિના અધિક ઉદાસ.
તારો સ્નેહ ઘડીએ ઘડી સાભરે, તારો ભાવ ભુલ્યો કેમ જાય,
તારા હેતથી હૈડું ભરાય છે, તે તો લેખનથી ન લખાય.
મારે અર્થે તમે બાળપણ થકી, તજ્યો સઘળો પીયર પરિવાર.
મારા લેશ વચન નહિ લોપિયા, નથી કેપિયા કદીએ લગાર

તારી નમ્રતા અમ્રતથી ગળી, વળી શોભીતો શાન્ત સ્વભાવ
જથી મનની ઉદાસી તુરત મટે, તારા બોલનો એવા બનાવ
ગોરાદે તારા ગુણ કેમ વીસરે, કેમ વીસરે વીલાપ ભર્યા વેણ
હોતે હસ્ત વદન તારૂ વનીતા, મારા નીરખવા તલપે છે નેણ
દિવસે તુજ વિના દિલમાં ગોઠે નહીં, પીવું પાણી કે જમવું અનાજ
રાતે રોઈને આજયો રાતી થઈ, લોક પુછે તો આવે છે લાજ
ગોરી મનમાં ધીરજ ધરી રાખવી, કાલે ભાગશે ભવના વીજેગ
જેથી રીંજે આપણને જગપતિ, એવો અહોનિશ કરજો ઉદ્ધાગ
જે જે વૃક્ષ પડોશીયો શુષ્ક છે, તેને પ્રીતથી કહેજો પ્રણામ
વીલીક્ષણ મારા મીત્ર પવીત્રને, કહેજો જરૂર હોય જો કામ
જોઈતી વસ્તુ જરૂર મગાવજો, કશી વાતે મુઝાશો ન મન
કાલે દેખીશુ દીવસ આનંદના, જાશે વીસરી દુ ખે ભર્યા દન.
જે જે ખ્યારી તમારી સાહેલીયો, તેને પણ મારા કહેજો જુહાર
સાસુ સગરાની આશીષે સુદરી, મગશુ ભામની ને ભરથાર
વધે સ્નેહ ને સપ સુજન સાથે, તેવી તન મન રાખજો દેવ
અમે થોડી અવધે હવે આવીશુ, એમ લખે દલપતરામનો દેવ

—:કૃષ્ણજીના દશ અવતારનો ગરબો:—

કૃષ્ણ કનૈયાને જઈ મળોરે, હરી હૃદયાના હાર મારા બહાલા
પહેલે રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો મચ્છા અવતાર મારા બહાલા
શ ખામુરને મારીયોરે, આપાવ્યા પ્રહ્લાના વેદ, મારા બહાલા—કૃ૦
ખીજેને .પે શ્રીહરીરે, ધર્યો કચ્છા અવતાર મારા બહાલા,
કચ્છે તે સાગર ડોળીઓરે, ચૌદ રત્ન કાઢ્યા બહાર, મારા બહાલા—કૃ
ત્રીજે ને રૂપે શ્રીહરે, ધર્યો વરાહ અવતાર મારા બહાલા,
પૃથ્વી દાતમા ઘાલી લાવીયારે, ગઈતી રસાતાળ, મારા બહાલા—કૃ.

ચોથેને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો નૃસીહ અવતાર મારા બહાલા,
 હીરણ્યકશ્યપને મારીયોરે, પ્રહ્લાદની કીધી સહાય મારા બહાલા-
 પાત્રમે રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો વામન અવતાર મારા બહાલા,
 બળી પાતાળે આપીઓરે, આપ થયા છડીદાર મારા બહાલા-કૃ
 છકું ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો કૃશ્ણરામ અવતાર મારા બહાલા,
 કૃશ્ણરામે કૃશ્ણી કૃશ્ણીરે, કાપ્યા સહસ્રાર્જુનના હાથ મારા બહાલા.
 સાતમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો રામ અવતાર મારા બહાલા,
 રામે તે રાવણ રોળીયોરે, દેવોને કીધુ સુખ મારા બહાલા-કૃ
 આઠમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો કૃષ્ણ અવતાર મારા બહાલા,
 કૃષ્ણે તે કસને મારિયોરે, આખ્યુ ઉગ્રસેનને રાજ મારા બહાલા-
 નવમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો બુદ્ધ અવતાર મારા બહાલા,
 દશમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધરશે કલકી અવતાર મારા બહાલા-કૃ.
 કાલીંગાને મારશેરે, કમળા કેરા કથ મારા બહાલા-કૃ

—:નરસીંહ મહેતાની હુંડીનો ગરબો:—

મારી હુડી સ્વીકારો મહારાજરે, શામળા ગીરધારી,
 પ્રભુ એક તમારો આધારરે, શામળા ગીરધારી-શા૦
 પ્રહ્લાદની પત રાખવા, ધયુ નરસીંહ રૂપ,
 થલથકી બહાલો પ્રગટીયારે, વહાલો માર્યો હીરણ્યકશ્યપરે-શા૦
 નીલાડામાથી બળતા ઉગાર્યા, બીલાડી કેરા બાળ,
 ટીટોડીના બહાલે ઇડા ઉગાર્યા, હરી હેતે થયા રખવાળરે-શા૦
 વાણીયાને વીમાસણ કરી, ને મગાવ્યો માટીનો અહાર,
 બાણીયામા બાળક બાડીયે, તમારી મરણ પ્રમાણે મહારાજરે-શ
 રાણાજીએ કાળ વધારીયો, મીરા કારણ મહારાજ,
 ઝેર બોળ્યા તે અમૃત કયા તમે, ઝેરના જ્વરણ હારરે-શા૦]

ગગેવ કેરે કારણે ચકકર ધરીયુ હાથ,
 સુધન્વાને કારણે તમે, તેલમા તળાયા નાથરે-શાં
 શીળીરાજની મટી-છાએ, તોળાણી, ખાત્રી કર્યા શરીર,
 ધર્મ કેરે કારણે તમે, કોલા, કે'વાણા મહારાજરે-શાં
 સાડા ત્રણસો ખોડલા નાગરના, જુનાગઢ મોજર,
 તેમા નથી મારે નોતર, મને, નાતે દીધો તીરસ્કારરે-શાં
 ઝુપડી તારા મેવકની, જમવા નથી જર,
 બેટી બેટો તો વળાવીયા હવે, વળાવી ઘરની નારરે-શાં
 અરથ તો મારે ગોપીચંદનુ, તુલસી હેમનો હાર,
 સાચુ ઘરેણુ મારે શામળો મારી, દોલત છે ઝાઝને પખાજરે-શાં
 હુ નથી મોટો લાખુ પની, હુ નથી શેઠ શાહુકાર,
 નરસીહ મહેતાની વીનતી હુ તો, નાગરમા છુ કગાળરે-શાં
 શેઠ તો દ્વારકાપુરીવશે, શામળશાહ જેનુ નામ,
 હુડી લેજો હાથમા મોહન, કરજો પછી ખીજુ કામરે-શાં
 તીરથવામી ગામમા પ્રેરે, પુછે નામ ને ઠામ,
 ગલીએગલીએ ફરી વળ્યા, અહીં નથી શામળશાહુ નામરે-શાં
 કુતારે કુત વિદ્યા કરી, અમને કહેતુ હતુ બધુ ગામ,
 કગારે કરી ઠેકડી, અમારે પુર્વ જન્મના પાપરે-શાં
 તીરથવામી ગામમા ફરી, નીકળ્યા ઝાપાબાર,
 ત્યારે રૂપ લીધુ વા'લો વણીકનુ, વા'લો શેઠ થયા તત્કાળરે-શાં
 કાને કુઠળ જળહળે એના, તેજતણે નહીં પાર,
 બાએ બાજુમધ બેરખા, હરીને હૈયે છે હેમના હારરે-શાં
 હુડી લાવો મારા હાથમા, શામળશા' મારૂ નામ,

હ મેશા લખજો હુડીયુ, કેજો વાણોતર સરખુ કામરે-શાં
 હુડી હાથે હાથ આપી, વાંલે પુરી હુડીયાની હામ,
 નરસીંહમહેતાનો સ્વામી શામળો, વાંલે નવખડમા રાખ્યુ નામ,
 મારી હુડી સ્ત્રીધારે મહારાજરે શામળા ગીરધારી
 માથે ધણી ધાર્યા કીરતારે શામળા ગીરધારી
 મને કોઈની તથી પરવારે શામળા ગીરધારીરે
 મારે શામળીયા જેવો ચરદારે શામળા ગીરધારી
 તમે શામળીયા લેજો મારે શામળા ગીરધારી
ઓધવજીનો સંદેશો (૧ લો) :—રાગ ગરબી :—

ઓધવજી અમ માથે રસિયો રસજો, રીમાયા કેમ કહોને દિલની વાતજો,
 આટીને છુટી તે વ અમે જાણીએ, મોહનજીના મનમા મોટી ધાતજો.
 લક્ષ્મી સૌ જાણેરે લોભી લાલના, ગુણવત છે પણ માથેના જોનાજો,
 આહિરડો શુ મનજે મનની રીતમા, કાનુડો કાઈ કુડા ચઢાવે આજોજો
 જીવન સગે રમવા જોયન જાળવ્યા, જાળપણમા ખાતે કરતા ખેલજો,
 મનડાની વાતોરે સૌ મનમા રહી, મેલી ગયા કાઈ દુખડા ફેરી હેલજો
 વચને અમને વાજારે એ વિઠૂને, જાતા જાતા જુડો દીધો કોલજો,
 છોકરડા સગેરે અમને હેતયાં, તજી ગયો એ તરકરનો શો તોલજો
 મહિયરિયે જાતે ના મુજને ખીજવે, સાસરિયામા સાસુનો સતાપજો
 નહાતી તે નચી લરે જાણે બોલડે, પુરણુ લગ્યા પાડોસજીના પાપજો
 દુખડાની વેળાએ સુખડા સામરે, અત સમે તો કાઈ ન આવે કામજો,
 સગપણુ તો સોનુરે પીતળ પ્રીતડી વહાલપણુમા વેર કરી ગયા સ્વામજો.
 દયા નવ આવીરે દિલથી હૃતયા દાસીનો તો દોષ ન જાણ્યો કાયજો
 પરમેશ્વર જાણીને પ્રીતે પૂજતા, હજીજો અમે હાથે કરતા છાયજો.

ભણકારા વાગે છે ભોજન પિરસતા, જમણું કરીને જોઈએ હરિની વાટજો,
સાસુજી પૂછેરે વહુ તમે સાભળો, રસોઈ કરતા આવડો શો ઉચાટજો
અવગુણને ગુણુ શારે અખળા રાકના, વાઠ ધણે પણુ વનિતા સગ શુ વેરજો,
રહુનાથના સ્વામીને કહેજો એટલુ, ધણી થઈ હવે પ્રણુ પધારો ઘેરજો.

ઓધવજીનો સદેશો (ખીજો)—રાગ ગરબી:—

ઓધવજી સદેશો કહેજો સ્થામને, મારા સમ જો મક્કી મનનો મેલજો,
કાનુડો કપટીરે આવડો કેમ થયો, જગ કરીને છેતરિયે નહિ છેલજો.
આટલા દિવસરે આવુ નવ જાણતી, ધરથી ન જાણ્યા ધૂતારા ઢગજો,
પાણીડા પીનેરે ધર શુ પૂછિયે, જાળપણામા કીધો એ શુ સગજો
અણુતેડયા જાતારે નદને આગણે, વણુ કરાવ્યા કરતા ધગ્ના કામજો,
એવેરે મિશે જઈ મળતા કા'નને, પલકે પલકે કરતી હુ પરણામજો.
દીવડા મિશેરે દુર થકી આવતી, વનો કડીને વળતી વારવાગજો,
મોહનના મુખનારે લેતી મીઠડા, જશોદા મુજને કહેતા નિર્લજ નારજો
માડીથી જાનારે મેવા લાવતા, વાટકડીમા દો'તા ગૌરી ગાયજો,
દુધને દહિ થેરે હરિને સિંચતા, મે જાણ્યુ જે જીવન મોટા થાયજો
વરીડા કીધારે વજના લોકને, વાલા કીધા ગોપી ગિરધરલાલજો,
કૂલડિયે પાખડિયે હુ નહિ દૂખતી, કેમ વિસાર્યું વિકૂલજીએ વહાલજો
જમાડી જમતારે જીવન પ્રાણુને, પવન કરીને પોઢાડતી પર્યંકજો;
એવારે મુખડા તો મુખને વહી ગયા, વેરી વિધાતાએ અવળા લખિયા અકજો
આબૂપણુ ધરતારે હરિને અતિ ધણા, મોર મુગટને કુડળ ઝગકે કાનજો,
નાજની રીતિએ મોહન માલતા, નિત્ય નિત્ય નિરખી જેતી નવલે વાનજો
વાસીદુ વાળતા ધરતી માતનુ, રખે રજા ઉડે રસિયા અગજો,
આખણડી આગળથી હરિનવ નકતી, શા માટે હરિ તજ્યો અમારો સગજો

દુ ખડાની વાતોરે કયા જઈ દાખવુ, કહિયે જિયે પણ કહ્યું ન માને કોયજો;
કુવાની છાયડી તે કુવામા સમે, તસ્કરની મા કોરીમા પેશી રોયજો.
અમાગ અવગુણુરે હરિના ગુણુ ધણુ, જોઈ નવ કરિયે વડા સલાતે વેરજો;
રહુનાથના સ્વામીને કહેજો એટલુ, મળવા આવો મનમા રાખી મેહેજો.

આધવજનો સદેશો (ત્રીજો)—રાગ ગરબી:—

આધવજ અમળા તે સાધન શુ કરે, વાવાનિના તો મેહની પ્રગટી આગજો;
સદેશો લાગ્યારે ભુડા વીજોગનો, નથી ખમાતો દાઝયા ઉપર ડામજો.
જોગીડા થઇયે તો જગમા લાજિયે, ભોગીડા ક્યમ ધરિયે ભગવો ભેખજો,
નિશ્વાસે વસુ છુ વા'લમ આવશે, અગ માહિની ઉપની રગતી રેખજો.
જગમની જુગતી તો મર્વે જાણિયે, સમીપ રહે પણ શરીરનો નહીં સગજો;
એકાત વમવુરે એકજ આસને, ભેદ પડે તો પડે ભજનમા ભગજો.
ફકીરી સાધ્યાતુ તો ફળ પામિયે, દમન તણને દીલ કરિયે દરવેશજો,
દેવને દેખેરે દીલ દેદારમા, પોતારિયે શુ પ્રભુ નથી પરદેશજો.
સન્યાસી થઇએ તો સુખદુખ સાબરે, વસ્ત્ર તણત વનમા કરિયે વાસજો,
પૂરણુ પ્રીત વિના તો પ્રભુજી નહીં મળે, દેહ દમનમા દુ ખડા મારે માસજો.
જીતી તો જાણેરે જ્યાં ત્યાં જીવને, જતી ખરા જે જાણે જીવતી જાતજો;
અલભેલો મેલીને નહિ થાઉં આરજ, ભુતુ નહીં કાષ્ટ દેખીને વળી ભાતજો.
બ્રાહ્મણુ તે જાણેરે, સાચા બ્રહ્મને, વિપ્ર રિવેકી વેદ તથો લે સારજો;
ઉપિપત્ની રીઝીરે હગિના રગમા, પ્રેમ કરીને પૂજ્યા નદ કુમારજો.
ખટ દર્શન વાળાને તો દુ ખડા ખગ, બાધ્યુ માફ મોહન સાથે મનજો,
જ્ઞાન ગુહારથ તો મનમા ગમતુ નથી, સુ દર વરને સોખ્યા તનમન ધનજો.
આ સાફ જાણો તો શે નથી રાખતા, જપતપ સાધન જગતમાહિતુ કામજો;
વહોરતિયા વિના તો વસ્તુ નહીં મળે, મધુકર એનો તો ત્યારોજી કામજો.

હરિ પાસે હતું તે અમને અપિયુ, અમ પાસેથી ભરી પ્રેમની પોઠજો,
સ્થુનાથના સ્વામીને કહેજો એટલું, હેત હતું તે આવ્યું હૈયાનું હોઠજો
નરસૈમહેતાકૃત —:રાગ ગરબી:—

મારૂં વદ્રાવન છે રૂડું રે, વધકુઠે નહિ આવું,
નહિ આવું નદજીના લાલરે, વધકુઠે નહિ આવું —ટેક૦
એમી રહેવું ને ટમટગરે જોવું, નહીં આવું નહીં પીવું રે,
વૈમાન મોકલો તો મોકલો વેહેલું, આવીશ સૌના પેહલુરે-વૈકુઠે
અહ્મના લોક તો છે અતી દુડા, વામી મજના રૂડારે-વૈકુઠે
જય વિજય એ પોળીઆ હતા, તેને તત્તલણ મેહેલ્યા કાહડારે,
નરસૈયાનો સ્વામી અતરયામી, તમે સાલજોને મારગ પ્રાણીરે-વૈ૦

મુળદાસકૃત —:રાગ ગરબી:—

કયમ કરી ભરીએ આછા નીરરે, જીમનાને આરે,
કાઠડે ઉભા ગીરધરલાલરે, ગોપીના વાહલા—ટેક
સોના રૂપાનો મારો પ્રાટ ઘડુલો વાહલા,
ઉઠાણીએ રતન જડાવરે, ગોપીના વાહલા
એકવાર જીમના પાણીઝે ગયાતા વાહલા,
સાથે નહીયરોની હારરે ગોપીના વાહલા
સાસુ ધુતારી મોરો નજીદી કગારી વાહલા,
નાનો દીયરીયો દેશે ગાળરે, ગોપીના વાહલા
એક એક મોતી મારૂં લાળ મવાયુ વાહલા,
થરોવ્યું છે તે મોના કેરે તારરે, ગોપીના વાહલા,
વળગા જીમી તમે ન કરોને સ્વામી,
મારો તુટશે નવસર હારરે, ગોપીના વાહલા

તાણે મા તાણે મારો હાર તુટે વાહાલા,
 માતીડા વેરાયા માણેક ચોકરે ગોપીના વાહાલા
 માથે મટુકી હુ તો વન વન ફરતી વાહાલા,
 દેખે મારા મહીઅરીઆના લોકરે ગોપીના વાહાલા
 ઝુળદાસ કહે પ્રભુ મોહન મળીયા વાહાલા,
 ચુર્યા માગ મનડાના કોડરે, ગોપીના વાહાલા
રૂગનાથકૃત —:રાગ ગરબી:—

નવા નદ ગામના ગોવાળીયા, માહે નદકુવર સરદાર,
 સહુ આવ્યા સાકડી પોળમારે ત્યા રોકી રાધા નાર-નવા
 કંહાને ગોવાળાને એમ કહ્યું, એને સહુ મળી લો સ કેત,
 માહેથી જવાના પામે જીવતી, એતો ફરી ફરી દગો દેત-નવા,
 ભારી હાર તોડી નાખુ નારના ફેાડું મહીડા કેરૂ માટ,
 મારે ઘણા દાહાડાની દાઝ છે, આપણી ઓળગે છે એ વાટ-નવા
 દાણુ ચોરી કરીને વર લયું છે, આજ લલી આવી છે હાથ,
 રૂઘનાથના સ્વામીને કહેવાને, સહુ ભરી લઈશુ સગાથ-નવા
રૂગનાથકૃત —:રાગ ગરબી:—

મારો મારગ મેહેલોને માવળ, તમે જવાદો જહુનાથ,
 માટ મહિડાનું ભરે થયું, મારો જન સધિરનો સાથ-મારો.
 કેમ ગેટી રહા હો કહાનળ, ડાઈ શુ કરવું છે કામ,
 માગે પાલન મેહેલો પાળળા, અળગા રહો સુદર શ્યામ-મારો.
 દાણુ દધિનું જાણ્યું નથી, નવું નહિ થાય આજ,
 પરનારને નવ રોકીએ, કપડું છે કમનું રાજ-મારો.
 ગેટી ગોવાળે ઉચી કરી, ત્યારે જોડ્યા ગોપીકાએ હાથ,
 રૂઘનાથના સ્વામી શામળા, માડ જાણે જગનાથ-મારો.

રૂઝનાથકૃત —રાગ ગરબી:—

તુને જવ નહિ દેઉ જીવતી, દાન લીધા વિના આજ,
 શાને વાન કરે વઢવા તારી, મુને વહેવરમા શી લાજ-તુને
 ગેપી ત્યા હરણી વાહુ વાહુ પીઉ,લાવો લાવો કરે તે કોડ,
 રાજ કસરાયનુ કેટલુ, મારો અમલ છે ચઉદ લોક-તુને
 તુ અજાણી થઈ ગોપીડા, માફ નવ હીધુ તે દાણુ,
 રૂઝનાથના નદરાયનુ, દાણુ ગોરમનુ પરમાણુ-તુને-
 મે ઘણી વણી હીડી ગેવાલગી, ડગ તુજ સરણી નહી કોય,
 રૂઝનાથના પ્રભુને દેતરી, કેવી જાય છે આજ જોય-તુને.

રૂઝનાથકૃત —રાગ ગરબી:—

અત્યા વેગળ રહે વરણાગીયા મે જોયુ તારૂ જોર,
 કસ સાફ નારી આવીયો, થઈ રહ્યા નદકીશોર-અહ્યાં
 અજા અસિમાને બેલવુ, કંહાન ડીજે નહિ મોટાઈ,
 પ્રલ અજણયા આગળ હાકીએ,વાહલા હુ નહી જાઉ વહાઈ-અહ્યાં
 વાત જવાદેને દાણુની, પીએ તો ગોરસ પાઉ,
 તો નવરા છો નદલાલજી, હુ મારગ ખોટી થાઉ-અહ્યાં
 મહિ મીડા ખોલે તો મજે, વાહલા વઢવાની સી વાત,
 રૂઝનાથના સ્વામી શામળા, મળોશુ માઝમ રાત-અહ્યાં

દયારામકૃત —રાગ ગરબી:—

કાનુડો કામળુગારોરે સાહેલી આતો
 કાનુડો કામળુગારો રસ ભર્યો ને રૂપાળો,
 અશો આખલડીનો આળોરે સાહેની આતો
 દજ ગતો મદ, માતો, વાચળીમા ગીત ગાતો,

નમ્રણાસુ કરે વાતારે સાહેલી આતો
 જળજમુના ગઈતી પાણી, પ્રેમ પીડા લરી આણો,
 ઘેલી ધર્ધ હુ આવી છાનીરે સાહેલી આતો
 તે કહ્યું તે મે ન માન્યુ, આજ મારી જાતેજ આણ્યુ,
 આવડુ મે નોતું જાણ્યુરે સાહેલી આતો
 બેહેની તારે પાયે લાગુ, વાહલા વીના ઘેલુ લ'ગ્યુ,
 દયાનો પ્રિતમ માગેરે સાહેલી આતો

નરસૈમહેતાકૃત-પ્રભાત—:રાગ ગરબી:—

જાગોરે જસોદાના જીવણ, વહાણુલા વાયા,
 તમારે ઓશીકે મારા ચીર ચ પાયા—જાગોરે
 પાશુરે મરડો તો વા'લા, ચીર લેઉં તે તાણી,
 સરખી સમાણી સઘઈરો માથે, જાણુ છે પાણી—જાગોરે
 પ બીડા બોલેરે વહાલા, રજની રહી થોડી,
 સેજલડોથી ઉઠો વહાલા, અજશડા મોડી—જાગોરે
 સાદડી પાડુ તો વાહલા, લોપડીઆ જાગે,
 અગુઠો મરડુ તો પગના ધુવરા ગાજે—જાગેરે
 સાસુડી જાગેરે, વેરણુ નણુદી જાગે
 ઓ પેલી પાડોસણુને વેર વલોણુ વાગે—જાગોરે
 જેને જેવો ભાવ હોય તેને, તેવુ ધાયરે
 નરસંધ્યાના સ્વામી વીના રખે વહાણુલુ વાએ—જાગોરે
દયાગમકૃત સ્તુતી —:રાગ ભજન ગરબી:—
 શ્રી વલ્લભ વિકલ શ્રીજી સ્વામી ગામળીયા વા'લા,
 સઘણુ ચમજો છો અતરજામી નદલાલરે

લય તો લાગે છે મુજને ભારિ, શામળીઆ વા'લા,
 અતકાળે શી વલે યશે નારી નદલાલરે
 શેવા મ્મરણુ ના ભાવે કીધુ શામળીઆ વા'લા,
 રડનાધુને દુખ દીધુ નદલાલરે,
 વેદધર્મને વીસર્યા, શામળીઆ વા'લા,
 અવગુણ ભર્યા છે મુજમા સારા નદલાલરે
 મરુ જાણે છે ભક્ત સાચો શામળીઆ વા'લા,
 પાપડી પાપી નથી ઝાચો નદલાલરે
 ખાહુય નહાની લાજ ધરજો શામળીઆ વા'લા,
 ખીડા ન પામુ એવુ કન્જોરે નદલાલરે
 મન્મુખ લોચનમા આવી રહેજો શામળીઆ વા'લા
 દેષ ન જોશે દરશન દેજો નદલાલરે
 શ્રી મુખ જે દયા તે નાચુ કન્જો, શામળીઆ વા'લા,
 દુખ દયાના મગ્ધે હરજો નદલાલરે

દયાગમકૃત સ્તુતી —.રાગ ભજન ગરબી:—

સર્વ તજીને ભજીયે શી ગોવિંદને,
 જે નારાયણ નોપારાના આધારજો,
 ભાગે સકટ કુડારે સસારના,
 જેના નામે ઉતરીયે ભવપારજો—નવ
 નાપર માને વચને ધ્રુવજી વન ગયા,
 ન રહજીયે દીધો છે ઉપદેશ જો,
 રાત ભજિત વૈગ્ય તો મનમા આણીયા
 પ્રભુ ભજયા નાઈ ત્યા જઈ ખાગે વેશજો—સર્વ

દૈત્ય પુત્ર પ્રહ્લાદજી આગે થયા,
 લાગ્યો છે કાઈ પિતા પુત્રનો વાદજો,
 સ્તભ થકી પ્રગટયારે નરસિંહ રૂપ ધરી
 શ્રી મહાપ્રભુજીએ કીધો તેને સાહાયજો—સર્વ
 લાખાગ્રહમા પાડવને આવી મળયા,
 ભકતજનોને હીંધી છે, ઘણી ધીરજો,
 સ્મરણ પહેલા આવ્યા છોરે તમે સદા
 ભકતજન ઉગાર્યા પાચે વીરજો—સર્વ
 સુખમાનુ દરિદ્રપણુ તો બાણીયુ,
 મુષ્ટિક તાદુલ આરોગ્યા મહારાજજો,
 દામ દયાના પ્રભુજીએ કંરૂણા કરી,
 ભકત જનના કીધા કોટીક કાજજો—સર્વ

અધ્વયુક્ત પ દરતીથી-લો. મા. તીલકનો-:ગરબો:-

પડવે, શુ શુરવિર સિંહ સિંધાવ્યારે,
 ઓ કેશરી હિંદ કુમાર શુ તલસાવ્યારે
 ખીજે, બળાપો થાય થયા શુ વિયોગીરે,
 અદ્રશ્ય થયા શુ આપ ભારતના ભોગીરે
 ત્રીજે, તિલક વીર હિંદનો હીરોરે,
 ગુમાવ્યો નર ને નાર મળે કયા વીરોરે
 ચોથે, તે ચતુરાઈ તરીતી ઝાઝીરે
 જગાવીઓ ભારત દેશ રહ્યો આખો ગાજરે,
 પાચમે, પ્રાક્રમ તમારૂં સાલેરે
 હિંજુભાગી કીધો દેશ કો'ને હુલાલેરે,

છહે, છેતરી છહુ અમને હીધોરે
 સ્વરાજ્યની આપી આશ ગ્યાલો પીધોરે,
 માતમતુ, તે સત્ય શસ્ત્ર કીધુરે
 દીગ વિજય કરવા કાજ ખીડુ લીધુરે,
 આઠમે, તો આશ મોટી રાખીરે
 યાહોમ કરી સરવસ્વ પ્રેમ રસ ચાખીરે,
 નામે, રત્ન નર નમેરા કીધારે
 હુખ વેહ્યા દેશને કાજ ગયા કયા મીધારે
 દનામે, દાવાનિ ઉગ મળાયોરે,
 વાદળ રૂપી એ યમ = ૧ વેળાયેરે
 એકાદશી, જે વૃત છે પૂળ હારીરે,
 વૃત કરવા કિયે દેશ ગયા ગુણુશાળીરે
 બારમે, બેડી ધરી દેશ માટેરે,
 ખટ વધ રહ્યા શુ કેદ મત્યને માટેરે
 તેરમે, ત્રણ વાર જેલ મહેલ ગોલાવીરે,
 તળવવા તનના ટેક ગયા ના હારીરે
 આદશે, ચિતવન તમારૂં કરીયેરે,
 દીન રાજીને લાણુ લાણુ, ધ્યાન તો ધરીયેરે
 પુતમે, તુજ પ્રેમ રહ્યમા રાચેરે,
 વીર સમસ્ત પાકો દેશ મણી, એ ચાચેરે

પ્રીતમકૃત—:રણુછોડણની ગરબી:—

ધન્ય હાકોર રૂડુ ગામ, વમે મારો વહાલોરે,
 શામળીઓળ ચતુર મુજાણુ, તેને જોવા ચાલોરે

બહુ બોડાણાની પ્રીત, પ્રભુજી પધાર્યારે,
અહીંઆ આતી ઉત્તમ કીધા કે, અધમ ચોધાર્યારે
વણા પાપી તે પાવન થાય, દરશન કરતારે,
દુખ જન્મ મનુના જાય, સામા ડગ ભરતારે
એવો આનંદ રૂપી અખડ, અતરબીરે,
વહાલો પ્રેમ તણે વશ થાય, પ્રીતમનો સ્વામીરે,
એતો ભક્ત તેણે વશ થાય, પ્રીતમનો સ્વામીરે,

શ્રી રણછોડજીની પદ્ય તીર્થીયો—રાગ ગરબી:—

અખી પડવે પુરુષ પ્રહ્મ, જે કે જીતણે,
રૂડો રણછોડજીનો ધર્મ વેદ વખણે,
સખી બીજે, ગોડણાજી બોલબોલ્યા એવારે,
રાખશે તો રહેજે તોલ, ઉપજે એવારે
અખી ત્રીજે, તે તુલસીના વન પ્રભુજીને પ્યારારે,
હાથમા વાવે હરિના જન ગોભે મારારે
સખી ચોચે, ગાલ્યા જાય વમમી વાટેરે,
રૂપીયામા ગોડગવ, મળવા માટેરે
સખી પાવમે પળીયા પદ્ય, તડકા તનમારે,
મેવા કરે હરિના જન, મોહ્યા મનમારે
સખો છૂંકે, છાપા અગ, ધણિના ધરીયારે,
રાખે રૂપિયા માથે રગ, હવે મન હરીયારે
સખી સાતમે, મુદર શ્યામ, મોહન મળીયારે,
હુતો આવીશ તમારે ગામ, ફેરા ફળીયારે
સખી આઠમે, જોડી વહેલ, બળવત બેઠારે

પુરવ દેશમા કરી મહેર પથમા પેઠારે,
 સખી નોમે, નમવા જાય, આણી રાખેરે,
 સેવક મુતા સાગીમાય, હરી રથ હાકેરે
 મખી દશમે, આવ્યા ડાકેર, હરજી રસીયારે,
 તે ઠેકાણે ઠાકેર, વહાલો મારો વસીયારે,
 સખી એકાદશી, ના દન, ગુગળી ઘેરયારે,
 મધરાતે આવ્યા મહારાજ, હેરણુ હેરયારે
 સખી બારમે, બાધ્યા છે બધ સેવકથી છાનારે,
 સોનુ તો સવા વાલ પુજીમા પામ્યારે,
 મખી તેરમે, ગુગળી ઘેર, પાછા ફરિઆરે,
 મધરાતે આવ્યા મહારાજ, કારજ સરીયારે
 સખી ચઉદશે, ચરણામૃત પ્રેમે પીવારે,
 હરી કંજુ નદલાલ સદેશા ન કીધારે
 સખી પુનમે, પુજા થાય શોભા સારીરે,
 દમ્મન કરવાને જાય, નરને નારીરે
 મખી પદર તથા સાતવાર, જે કોઈ ગાશેરે,
 તેને મળશે દ્વારકાનો નાથ વૈકુંઠ જાશેરે
મીરાંબાઈ —:ગગ ગરબી:—

વાટ જુવે છે મીંગ રાકડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
 મુનીવર સ્વામી મારે મદીર પધારોરે,
 વા'લા મેવા કરીશ દીન રાતડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
 પુલના તે હાર ને પુલના તે ગજારારે,
 પુલના તોરારે પુલ પાખડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦

સુદર પકવાન મીઠાઈ ચેને મેવારે,
 ઘેખર જલેમી તલ સાકળાં, ઉભી ઉભી—વાટ૦
 લવીંગ મોપાગીને પાનના ખિડવારે,
 એલચી દોડાને તજ પાળડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
 સાવ મોનાના સોગડા ઢાળ્યારે,
 રમવા આવે તો ન્તય રાતડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
 મીરાબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધરના શુભુ,
 જોતા ઠરે છે મારી આખડા ઉભી ઉભી—વાટ૦

—:ગગ ગરબી:— (શંકર વર.)

આજ મારે ઘેર સોહેજોરે, શંકર આજ્યા ખાર,
 ઊમયાએ તપ માડીયો, વરૂ શિવશકર લગ્યાર,
 શંકર વર સજ કરો —(ટેક)

ઊમયા ઉભા તપ કરેરે, જોવા આજ્યા ઇશ,
 મહા વનમા તપ માડીયા, તેને વહી ગયા જુગરે પચીસ—શ૦
 મે તમને વર આપીયોરે, ઊમયા જાઓની ઘેર,
 મેનાને મહીર વમો, મારે કરવી છે કંઈએક પેર—શ૦
 ઊમયા ઉઠીને આવીયારે, માને લાજ્યા પાય,
 મેના મા મે વર વચ્ચો, જેને ચૌદ ભુવન મુખમાઠા—શ૦
 મેના મુખથી જોત્રીયારે, સાલજ ગવરી વાત,
 ભીખારીને શુ* વરા, એની કોઈ નથી જાણતુ જાત—શ૦
 ઘરડો જોઈ લાજ નહીરે, જોલા મુખથી વાણુ,
 ખીજે વર હુ નહી વર, શિવશકર પાજે જાણુ—શ૦
 વૃષ્ણ વૃષભે ચડી આવીયોરે, જોગી મરખુ રૂપ,
 એ વરને તુ શુ વરા, ખીજ છેરે ભુતળમા ભુપ—શ૦

વાઘાબર શિવ હોડભેરે, મસ્તકે યજ્ઞ કપાળ,
 નાગ હાર હારાવળી શિવ, કહે સોઠયે રઠમાળ—શ૦
 જટામુટ ભસ્મે ભરયોરે, અગે વીટયા નાગ,
 મેના મનમા લાજયા, એને નથીરે દીધાનો લાગ—શ૦
 મેના મુરછાગન હવારે, પડીયા ધરણી હેઠ,
 ઉમયાએ મન વિમાચીયુ, મારે કરવી તે કમ્મ એક પેર—શ૦
 ઉમયા કહે મુણે નાથજીરે, મેના થઈ છે મૃદ,
 તુજને કેા જાણે નહી, તારુ આદ અતર તે ગદ—શ૦
 ઉમયા કહે મુણે નાથજીરે કરોની રૂપ પ્રકાશ,
 પુરમા જોવા સહુ મળ્યા, તારી થાયરે જગતમા હાસ—શ૦
 વચને રૂપ પ્રકાસીયુરે, સુરજ કોટી પ્રકાશ,
 મોળ કળા શશી જગમગે. ગગ મસ્તકે લીધે વામ—શ૦
 શકર નામે માલજ્યો રે, વચે તે વામ ડેલાસ,
 કાને કુડલ ઝહહળે, ઉર કૌસ્તુભ મણિનો હાર—શ૦
 મે તુને જાણ્યો સદારે, ઓળખીયો એણીવાર,
 વચને વિન્ધલર યયા, જોઈ હમવાને લાગી નાર ગ૦
 શકર મજ થઈ આવીયારે, ઉભા તોરણુબાર,
 મેના મનમા હરખીયા, હવે છે રે દીધાનો લાગ—શ૦
 યાખી લીધા પદમનીરે, પીડી નાખી ચાર,
 નાક માહી વર નરખીયારે, જીરે બેમણ મુનાના પાટ—શ૦
 કન્યાએ કાકણ પેહરીયારે, પડી પાનેતરે ગાઠ,
 અતર પટ આડે ધરયા જીરે, હોઠરે ત બોળે છાટ—શ૦
 ઉમયા શકર પગણીયારે, પોતા મનમા ડોડ,
 કૃષ્ણબાઈ ચરણે નમે, મળી સરખેને સરખી જોડ—શ૦
 ‘નાગર સ્ત્રીઓમા ગરાતા ગીત’ માથી

નરસૈ મહેતા કૃત—:દાણુલીલાની ગરબી:—

હાર દાણુ માગેરે દાણુ માગે, હારે તારી નીડડીના બોલ માણુ વાગેરે
 હારે કાન કીયા મુનકનો સુખો, હારે કાન માગ્ગ વચ્ચે ઉભોરે
 હારે કાન કીયા મુનકનો ચીપો, હારે માગ માગ્ગ વચ્ચે વશિયોરે
 હારે કાન કીયા મુનકનો દાણુ, હાર માગી નવગ ગુફડી તાણુરે
 હારે કાન કીયા મુનકનો મેહેતો, હારે માન માગ માગ્ગ વચ્ચે રહેતો
 હારે કાન જળ જુમનાને આગે, હાર એમા કાણુ જીને ને દાણુ હારેરે
 હારે કાન એમા નથો સાકર નથી મવા, હારે ખાટી રામા શુ આજો દેવારે
 હારે મહેતા નરસહના સ્વામીને વારી, હાર ગા, ગોવાળીયામા ચારીરે

પ્રીતમ કૃત—:રાગ ગરબી:—

ગ જીરે તમને દીડા ને ગીરવારી, મતવળીયા હો મોહન મોરારી-ગરજ
 મનેરે માયા લાગી છે તમારી, મારે મન ઝાઝી છે મોગરી,
 સનારે મો રા માટે વિશારી ગરજ
 પહેલીરે મને ખમગ આરી પડતી, એની સાથે પ્રીત નહીરે કરતી,
 વા'લા તો મને મેલી ગયા રહતી ગરજ
 મેતો જાણુ કજળુ તે દુધ હશે, તેનેરે માને વાહ્યા મો જાગે,
 રહતી હુ તો તારે વિશ્વાસે ગરજ
 જસોદાના કાન તમેરે કાળા, ક્યારે મહુ આખ્યો તણા ચાગા
 તે પર હુ તો મોહી છુ નહલાવા ગરજ
 હવેરે હરજ રાણુ થયુ ગીરધારી, લામા કરો ચુક થઇ છે મારી,
 થઠને રહી છુ દાસી હુ તમારી ગરજ
 પ્રીતમના સ્વામી મને મળીયા, હુ ખરે માગ જનમ તણા ટળીયા,
 ગોપીરે સહુ આનદથી મળીયા ગરજ.

—:ગરબી:—

માથે મહુડાને મહીડાની ગોળા, મહીરે વેચે ચઢાવળારે,
 વેચતી માચતી નગરમા પેદી, કાનુડો છેડો સાહી રહ્યોરે-માથે
 મેલો મેલો કાનજી જવા દો જાવજી, અમથેર નસરો રીમાળવારે,
 તમારા સસગને ખીજ વહુઆર આણીઆનુ, તમથી ધુધટ તાણે અદકારે-
 વેચતી માચતી નગરમા પેદી, કાનુડો છેડો સાહી રહ્યોરે,
 મેલો મેલો કાનજી જવા દો જાવજી, અમથેર સાસુ રીમાળવારે,
 તમારી માસુને ખીજ વહુઆર, આગી આનુ તુમથી પાયે પડે અદકારે-
 વેચતી માચતી નગરમા પેદી, કાનુડો છેડો સાહી રહ્યોરે,
 મેલો મેલો કાનજી જવા દો જાવજી, અમથેર જોડે રીમાળવારે
 વેચતી માચતી નગરમા પેદી, કાનુડો છેડો સાહી રહ્યોરે,
 મેલો મેલો કાનજી જવા દો જાવજી, અમથેર દીયર રીમાળવારે,
 તમારા દીયરને ખીજ લે જાન આણી આનુ, તમથી હોરી ખેને અદકારે-
 વેચતી માચતી નગરમા પેદી, કાનુડો છેડો સાહી રહ્યોરે,
 મેલો મેલો કાનજી જવા દો જાવજી, અમથેર નણુદી રીમાળવારે,
 તમારી નણુ ને ખીજ લોજાન આણી આનુ, તમથી માથા ગુવે અદકારે-
 દુડવ વચને ન પીજો એમ જોલે, મેલો મેલો મારો પાલન નીલજરે,
 દુજન રેખે તમ નહી લાજે જાતી તડકે મહગીરે-જાયે
 તોયે ન નમજે જોગારો જખીલા, પાલવ જાવી ઉભો રહ્યોરે,
 ચીન ફાડી ચઢાવતી તાડી કાનુડો લાય પળી રહ્યોરે-માથે

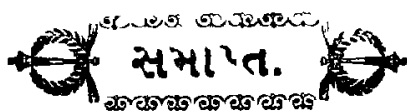
—:૧મી ગરબી:—

પાતળીયા પાલન મેનારે પાયે પડુ 'ડુ, જખીલા છેડો મલોરે, પાયે પડુ જુ,
 ચાંલાજી મારા વઢાવનની વાટે જાતા, શીદ મને નડોડોરે, પાયે પડુ જુ

વા'લાજી મારા હલમશે માત્ર બેડુ, કોઈ જોડને કહશે ભુડુરે, પાયે પડુ હુ
 વા'લાજી મારા કામ ધણુ કે ઘેર મારે, ચુ રોકો જુમના આરેરે પાયે પડુ છુ
 વા'લાજી મારા ભોક જણે એવુ લાડ, અમે સામુડી પડવાર, પાયે પડુ છુ
 વા'લાજી મારા કથને કપરો જણો, કાઠં સમ્મ ' પગમાણુરે, પાયે પડુ છુ
 વા'લાજી મારા સ્વામી સ્વીદામના મોહા'ગી મને માયા તારી લાગીરે, પાયે પડુ છુ

—:ક કોત્રી:—

કકુ ગ્રામી કકોતરી મોકને, કાડ કા વે નુમદા ખેત-ગિગ વહેલા આવજો
 દેવ દુદાગાને લાવજો, એ છે પાર્વતીના પુત્ર-ગિગ વધ્યા અવજો
 શ્રીકૃષ્ણ બળદેવ બે સાધવા, પરીત્ર પીતા વામુદેવ-ગિગ વહેલા આવજો
 પાય પાડવ દામ તે તમતણા, હરનીરા જપે તમાર નામ-ગિગ
 જગતજનેતા દેવકી તે રાહીણી, અજણાની તમાગ માત-ગિગ
 બત્રોળ બલા મન ભાવના, તમ આપ થાશે સખ એત-ગિગ
 રાણી રમણીગે સતી સતમામાનયે જામુગતી-ગિગ વહેલા આવજો
 બીડમજન તમારી બાબીઓ, સોળ સડઅ એકમાને આડ-ગિગ
 કક જેડ દીયરીઆને કોડ વણી, તમે બનતા પુ બગવાન-ગિગ
 સારે જાદવ સખજાને લાવજો, બીજી જિનમ વરાણુ અનેક-ગિગ
 વેદ વાયતા રીપ્રને લાવજો, બીજા સવ કુડા પરીવાર-ગિગ
 યોડુ લખ્યુ વણુ કરી નાયજો, પ્રમુ નાનારાના આધાર-ગિગ
 પ્રતીકાટેયે વેલા પધારજો, શેપનાગ ન પામે પાર-ગિગ વહેલા આવજો

વાંચવા લાયક પુસ્તકો !

ભજન-કીર્તન. ૬૭૭

પારસમાળી ભજન સંગ્રહ—(જુદા જુદા ભજનો, સુદામાની અકાલીલા, કુવઆખ્યાન વીગેરેથી ભરપુર કીમત ૦-૮-૦

ભક્તશિરોમણી ભજન સંગ્રહ—મોટા મોટા ભક્તોની ભજન પ્રસાદી કીમત ૦-૮-૦

ભજન સાગર—(પરચુરણ ભજનોનો સંગ્રહ) કીમત ૦-૮-૦

પ્રભાત સંગ્રહ—(નગસીંહ મહેતાના વચનામૃત) કીમત ૦-૮-૦

કાવ્ય દોહન—મોટું પુસ્તક (ભજન, કીર્તન, પ્રભાત વીગેરેના મોટા ભંડાર અનમુલા કાવ્યોનું દોહન) કીમત ૩-૦-૦

સંગીત કૈનોઆફ ગાયન સંગ્રહ—ભાગ ૧ થી પાંચ સાથે નાટક, ગુસ્મી પર ભજનાયતા નાટકોમાના પ્રખ્યાત ગાયનો, ૮૦ પાના ચાર ગંગા છાપેના શ્રી રાવા કૃષ્ણના સુદર ચીત્રનું પુરું ૦-૨૦-૦

—: વાર્તાઓ. :—

ખરાસ કરતુરીની મોહની વાર્તા કીમત ૦-૮-૦

સુદર કામદારની મોહની વાર્તા કીમત ૦-૮-૦

સુડાખ્હેતેરીની વાર્તા (મોટું પુસ્તક, પોપટ કહેલી ખ્હેતેર વાર્તા સ્ત્રી ચરીત્રથી ભરપુર, વાર્તાનો ખજાનો) કીમત ૩-૦-૦

માનમુસાફરી—(ચમત્કારી સાત પ્રશ્ને ની વાર્તા) કીં ૦-૧૨-૦

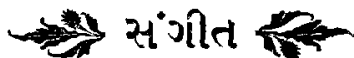
આ તથા એ શીરાય ખીજ અનેક જાતના ભજન, કીર્તન, કથા, નોવેલ, નાટક, જાદુ, હુન્નર વીગેરેના પુસ્તકો હમારે તાથી મળશે ખ્હાગ ગામના ઓર્ડર પગ પુરતું ધ્યાન આપવમા આવે છે

દરેક જાતના પુસ્તકો મળવાનું ઠંકાણું —

શાં ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર.

૩૦ રાણીતળાવ-મુરત

એકે અવાજે વખણાએલી રુઝ

સંગીત

ફોનોગ્રાફ ગાયન સંગ્રહ

ની આવૃત્તી ત્રીજી

ભાગ ૧ થી ૮ માટે તૈયાર થાય છે.

બહોળા સુધારા વચાન માગુ કુલ સમયમાં બહાર પડશે

જેમાં ગારામાં ભારા પુટી ગણેલા પુકળ ગાયનો

ઉપગત આઠ ફોટોગ્રાફિક ચીવો તેમજ ઉડીને

આંખે વળગે તેવા સુદર કવર (પુઠા) સાથે

લગભગ ૧૫૦ પાનાના દબ્બદાર પુસ્તકના

આકારમાં થોડા વખતમાં બહાર પડશે

(સીત સા માન્ડ મારી મુ મા તા મગીયા નાગજો ન

આગ ગા નગાન ચીતથી મુગ નાગા રામા ગાયગ)

માટે તમારૂં નામ લાકીદે નોંધાવી દો

વહેલો તે પહેલો કીંમત ૧ રૂપીયો

અગાઉથી હક થઈ પસા મોડલનાગને પોપ્પેજ માફ

પાછળથી ચાગ આના વધુ

નામ ના રાવા માટે તેમજ ખીજ પુસ્તકો મંગાવવાનું કેસલ -

શા ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર

૬૮ શાહીતખાવ મુરત.

ફક્ત આ ટાઇટલ પરથી "અનાવિલ બુક" પ્રો પ્રેમમાં ગાવિદલ

હાથાભાઈ નાયકે ગાનુ ગનાપુરી નાયકે ભાગી પાળ-મુરત

गौदोहन

महोदय - शा. युनीसाल भजनलाल
 पुस्तकालय - मुद्रित

